

15) ΜΕΡΟΣ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φύλ. — 704

Ἔτος ΚΘ

1 Ὀκτωβρίου

1974 (Π.Ο.Η.)

Τιμὴ Φύλλου Δρχ 3.—

Γραφεία Κέντρου 32— Ἀθήναι Τ. 147

Τηλ. 628.280

Ἀνοιχτὴ Ἐπιστολὴ

Κύριον Διευθυντήν

τῆς Ἐφημερίδος «ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ», Ἀθήνας

Κύριε Διευθυντά,

Ὁ ἐπιστολογράφος σας (φ. 16 Ἰουλίου 1974), ἀσχολούμενος περὶ ἐκκλησιαστικὰ ζητήματα καὶ περὶ «παλαισημερολογίτες», φαίνεται νὰ ἔχη πολὺ ἐλάχιστην γνῶσιν καὶ ἀντίληψιν τῶν πραγμάτων αὐτῶν καὶ τὰς ἀπόψεις τοῦ ἐσχημάτισεν οὐχὶ διὰ προσωπικῆς μελέτης, ἐρεῦνης, ἐμβαθύνσεως καὶ διὰ πραγματικοῦ ἐνδιαφέροντος καὶ πόνου, ἀλλὰ ἐκ τῆς δημιουργηθείσης — ὑπὸ τῶν ἐχόντων πρὸς τοῦτο συμφέρον — προκαταλήψεως καὶ τῆς κοσμικῆς ἀντιλήψεως τῶν εἰς «ἄλλα σπουδαιότερα» κατευθυνόμενων παρὰ διὰ τὴν ψυχὴν τῶν καὶ τὴν ἀκρίβειαν τῆς πίστεως ἐνδιαφερομένων. Ἐπομένως προτιμότερον δι' αὐτὸν ἦτο νὰ ἐνδιαφερόθῃ χριστιανοπρεπῶς καὶ ἐρευνήσῃ διὰ τὴν πληροφωρηθῇ ποία ἡ πραγματικότης καὶ ποία ἡ πίστις τῶν Πατέρων του, παρὰ νὰ ἐπαγγέλλεται τὸν διαφωτιστὴν ἐπὶ πραγμάτων, τὰ ὅποια ἀγνοεῖ καὶ ν' ἀποφαίνεται ἐριστικότερον Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Ἀσφαλῶς καὶ πολλοὶ ἄλλοι

θα ἔχουν ἐνδιαφέρον περὶ τὰ τοιαῦτα, διό νομίζομεν ὅτι προσφέρετε χρήσιμον ὑπηρεσίαν ἐὰν γράψετε τὰ ἐν τῇ παρόντι —διὰ νὰ μὴ ἀκούεται μόνον ἡ μία πλευρὰ καὶ δημιουργῶνται ψευδεῖς καὶ πεπλανημέναι ἰδέαι καὶ πεποιθήσεις— ἐὰν δὲ προκληθῇ ἐπ' αὐτοῦ συζήτησις, πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς ἀληθείας, εἴμεθα πρόθυμοι διὰ ταύτην, ἐὰν δέχεσθε.

Περὶ ἑτέρων καὶ πρωτοφανῶν ἰδεῶν ἔχει ὁ ἐπιστολογράφος σας περὶ τοῦ πῶς γίνεται κανεὶς «σχισματικὸς» καὶ ποῖος εἶναι πράγματι τοιοῦτος κατὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν κρίσιν καὶ ὅχι κατὰ τὴν ἐτοιμολογικὴν «ἀπόφασιν». Νομίζει ὅτι τὸ νὰ χωρισθῇ κανεὶς ἀπλῶς ἀπὸ ἀνθρώπους, τονίζω τὸ «ἀνθρώπους», ὅποιοιδήποτε καὶ ἂν εἶναι, οἱ ὅποιοι δὲν κρατοῦν καὶ συνεχίζουν με ἀκρίβειαν τὴν πίστιν καὶ τὰς παραδόσεις τῶν Πατέρων μας, τοῦτο εἶναι πού ἀποτελεῖ τὸ «σχίσμα» με ἐκκλησιαστικὴν ἔννοιαν, δηλ. τὰ πράγματα ἀπὸ τήν... ἀνάποδην! Ἀλλὰ τότε θὰ ἔχουν δίκαιον ὁ Πάπας καὶ οἱ παπικοί, ἀποκαλοῦντες ἡμᾶς τοὺς Ὀρθοδόξους ἀπὸ αἰῶνων «σχισματικούς». Ἀλλόκοτος πράγματι καὶ κοσμικὴ

αντίληψις. Πολύ ανθρωπιστικῶς βλέπει καὶ κρίνει, ὥσάν νά θέλῃ νά μετρήσῃ τὰ πνευματικὰ μέ τὸν πῆ-
χυν· πολλήν σημασίαν δίδει εἰς τὸν ἀνθρώπινον παρά-
γοντα, δὲν ὑπολογίζει ὅμως τὸν θεῖον, τὴν ἀλήθειαν.
Τὸ φρόνημα, καθ' ὃ θρησκευτικοὶ «ἀρχηγοί» δέον ὁ-
πωσδήποτε ν' ἀκολουθῶνται, ἔστι καὶ ἂν ἔγιναν προ-
δότης τῶν τῆς πίστεως, εἰδ' ἄλλως γίνεται τις «σχισμα-
τικός», δὲν εἶναι ὀρθόδοξον· καὶ ἂν οὕτως ἐφρόνουν καὶ
ἐνήργουν οἱ Πατέρες μας, σήμερον Ὁρθοδοξία δὲν θά
ὑπῆρχεν, ἀλλὰ μωσαϊκὸν αἰρέσεων καὶ προτεσταντι-
σμῶν. Σχίσται καὶ σχισματικοὶ γίνονται ἐκεῖνοι ποῦ φεύ-
γουν ἀπὸ τῆς αἰωνίαν γραμμῆν τῶν Πατέρων μας καὶ
σχίζονται ἀπὸ ἐκείνων ποῦ ἐμμένουν ἀκριβῶς εἰς αὐ-
τήν. Δὲν μποροῦν νὰ τὸ ἐννοήσουν, ὁ ἐπιστολογράφος
καὶ οἱ ἑμάς ἀντιλήψεως, ὅτι εἰς τὰ τῆς Ὁρθοδοξίας
δὲν ἔχουν σημασίαν τὸ πλῆθος καὶ αἱ «ἐπιστημότητες»
ἀλλ' ἡ ἀλήθεια· καὶ ὅτι «εἰς πιστός, καὶ ὁ Θεός, ἀπο-
τελοῦν τὴν πλειοψηφίαν», ὅς εἶναι οἱ ἀντίθετοι ἐκα-
τομμύρια. Ἄγνοοῦν ἴσως ὅτι οὐχὶ ἀπαξ ἀλλὰ πολλά-
κις σχεδὸν ὅλα οἱ «ἀρχηγοί» ἔγιναν σχίσται —δεδο-
μένον ὅτι ὅλαι αἱ αἰρέσεις ἤρχισαν ὡς σχίσματα— ἐνῶ
οἱ Ὁρθόδοξοι ἔμειναν μονάδες καὶ μικρὰ μειονότητες.
Ἄς μὴ ἐντυπωσιάζωνται, λοιπὸν, ἀπὸ τὰ ἐξωτερικὰ
μόνον—ἐφ' ὅσον ὅλοι αὐτοί, τοὺς ὁποίους ἐπικαλεῖται
ὁ ἐπιστολογράφος, δὲν ἐνέμειναν εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν
ὡς ἀκριβῶς παρεδόθη— ἀλλ' ὅς συνειδητοποιήσουν
ὅτι, καθ' ὃ λέγει καὶ ὁ Ὁμολογητὴς ἅγιος Νικηφό-
ρος: «Εἰ δὲ καὶ πάνυ ὀλίγοι ἐν τῇ Ὁρθοδοξίᾳ καὶ εὐ-
σεβεῖα διαμείνωσιν, οὗτοι εἰσιν Ἐκκλησία καὶ τὸ κῆ-
ρος καὶ ἡ προστασία τῶν Ἐκκλησιαστικῶν θεσμῶν ἐν
αὐτοῖς κεῖται». Καὶ διὰ νὰ ξεδιαλύνῃ καὶ κυρώσῃ ἡ
Ἐκκλησία ποιοὶ εἶναι σχίσται καὶ σχισματικοί, ὅχι μόνον
δὲν κατακρίνει ἀλλὰ καὶ ἀξίους ἐπαίνου κρίνει
τοὺς εὐσεβεῖς, οἱ ὅποιοι χωρίζονται ἀπὸ «ἀρχηγούς»,
ἀπεριπολητὰς τῶν τῆς πίστεως· «οὐ γὰρ ἐπισκόπων,
ἀλλὰ ψευδοεπισκόπων καὶ ψευδοδιδασκάλων κατέγνω-
σαν καὶ οὐ σχίσματι τὴν ἐνωσιν τῆς Ἐκκλησίας κατέ-
τεμον, ἀλλὰ σχισμάτων καὶ μερισμῶν τὴν Ἐκκλησίαν
ἐσπύδασαν ρύσασθαι» (Κανὼν ΙΕ' τῆς ΑΒ' Συνό-
δου). «Σχισματικούς καὶ ἀνοσίους» συνταράσσοντας ὅλον
τὸ κράτος, ἀπεκάλουν οἱ αἰρετικοὶ αὐτοκράτορες τοὺς
ἀγωνιστὰς τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ὅλους τοὺς εὐσεβεῖς, ὁ-
μοίως ὁ Πάπας, ὁμοίως τὰ ἀνδρείκελα τῶν κομμουνι-
στῶν τῆς Μόσχας τοὺς εὐσεβεῖς πιστοὺς τῶν κατακοι-
νῶν τῆς Ρωσίας. Τί λέγει ὁ ἐπιστολογράφος; συμφω-
νεῖ μέ αὐτούς;

Ἡ ἐπίκλησις τοῦ «ὅλα τὰ Πατριαρχεῖα καὶ οἱ αὐ-
τοκέφαλοι ἐκκλησίαις», βάσει τῆς ὁποίας ἐξάγει τὰ
συμπεράσματά του, δὲν ἀποτελεῖ στερεὸν θεμέλιον καὶ
οὐδέποτε οὕτως ἀπλῶς ἐπὶ τοιούτων «ἀποδεικτικῶν» ἐ-
στηρίχθη ἡ Ἐκκλησία. Ὅχι μόνον μεμονωμένως, ἐκ-
στης καθ' ἑαυτὴν Ἐκκλησίας γνώμη δὲν ἀποτελεῖ πᾶν
τοτε ἀσφαλὲς κριτήριον —καὶ γνωρίζομεν πῶς «προ-
νοῦν καὶ γνωμοδοτοῦν», ἰδίᾳ κατὰ τοὺς καιροὺς τού-
τους, αἱ διάφοροι ἐκκλησίαι, διότι δὲν ἐκφράζονται
Ἐκκλησίαι ἀλλὰ μερικοὶ δικτατορίσκοι «ἀρχηγοί»—

ἀλλ' οὕτε καὶ ὁμαδὸν ἐκφαίνουν κατ' ἀνάγκην καὶ τὸ
ὄρθον· γνωστὸν ὅτι καὶ ὁλόκληροι Σύνοδοι, ποὺ ἐνο-
μίσθησαν Οἰκουμενικαί, δὲν εἶπον τὴν ἀλήθειαν ἀλλὰ
τὸ ψεῦδος καὶ τὴν πλάνην. Τότε λέγεται, κατὰ τὸ Ὁρ-
θόδοξον κριτήριον, ὅτι ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι συνέχεται
καὶ ἀποφαίνεται μία Σύνοδος, ὅταν λέγῃ κατὰ σύμφω-
νον γνώμην πάντων τῶν Ὁρθοδόξων καὶ ὅχι ἄλλοῖα
καὶ ἀντίθετα τῶν προηγουμένων. Δὲν ἐξετάζεται τὸ
θέμα τοῦ νεοσημασιολογιατικοῦ ἀπὸ καθ' ἑαυτὸ ἂν εἶναι
ἀληθές καὶ ὄρθον, ἀλλ' ἀφελῶς προσάγονται ὡς «ἐγ-
γρηταί» «τὰ πατριαρχεῖα καὶ οἱ ὀρθόδοξοι ἐκκλησίαις».
Κατὰ πόσον εἶναι αὐτοὶ ἀσφαλέστατοι «ἐγγρηταί» καὶ
ἐνεργοῦν ὀρθοδόξως μπορεῖ νὰ ἐννοήσῃ κανεὶς καὶ ἀπὸ
τὴν συμπεριφορὰν τῶν εἰς ἄλλας φοβεράς παρανομίας,
βλασφημίας καὶ ἀσεθείας, ὁποίας εὐσεβὴς καὶ συνεπὴς
Ὁρθόδοξος ἀδύνατον νὰ προσπογράψῃ. Λόγου χάριν.
διὰ ν' ἀριθμήσωμεν μερικὰς: Διὰ τὴν εἰσαγωγὴν εἰς
τὴν Ὁρθοδοξίαν ὑπὸ τοῦ Ἀθηναγόρα καὶ λοιπῶν τοῦ
Οἰκουμενικοῦ, ποὺ εἶναι ἄθεος μηδενισμὸς καὶ στόχον
ἔχει τὴν βλασφημίαν καὶ τὸν παραμερισμὸν τοῦ Χρι-
στοῦ. Διὰ τὴν ἀντίθετον «ἄρσιν τοῦ ἀναθήματος» ἀπὸ
τοῦ παπισμοῦ, τὴν «γελοῖαν αὐτὴν ἐνέργειαν», ὡς ἐ-
χαρακτηρίσθη καὶ ἀπὸ κορυφαίους παπιστὰς, διὰ τῆς
ὁποίας «ἐδικαιώθη» ὁ παπισμὸς εἰς ὅσα πιστεῖται (ἀν-
τιλαμβάνονται οἱ «ὀρθόδοξοι» ὅτι μετὰ τοῦτο περὶδότησαν
ὅλοι εἰς τὸ αὐτὸ ἀνάθεμα;)— Διὰ τὴν περιδότην
«Μεῖζονα σύνοδον» τῶν ἐκ τῶν «ἀνατολικῶν πατριαρ-
χείων», ἡ ὁποία ἐξήγαγεν ἀπιστεύτους καὶ πρωτοφα-
νεῖς ἀνόμους «ἀποφάσεις» εἰς τὴν ἐκκλησίαν Κύπρου.—
Διὰ τὸν Μακάριον, ὁ ὁποῖος πρῶτος εἰς τὴν ἱστορίαν
τῆς Ὁρθοδοξίας «συνῆψε κογκορδάτον μετὰ Βατικανόν»,
δηλ. ἀνεγνώρισεν ἐπισήμως τὸν παπισμὸν.— Διὰ
τὰς δυσώδεις καὶ ἀντιχριστοὺς βλασφημίας καὶ ἀσεβεί-
ας τῶν «ὀρθοδόξων ἀρχιεπισκόπων» Ἀγγλίας καὶ Ἀ-
μερικής, ὁποίας μόνον ἑβραῖοι καὶ ἑβραϊόφρονες ἐξε-
ρεύονται.— Διὰ τὰς κοσμικὰς ἀβροφροσύνας μετὰ τοὺς
γενομένους ἀνδρείκελα τῶν κομμουνιστῶν ἐν τῇ Πα-
τριαρχείᾳ Μόσχας, ἐνῶ καταπατοῦνται τὰ αἵματα καὶ
δάκρυα τῶν ἐν ταῖς κατακλίμας εὐσεβῶν τῆς Ρωσίας.
— Διὰ τὰς φοβεράς παραβάσεις καὶ προδοσίας εἰς βά-
ρος τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τοῦ ἔθνους τῶν ἐν τῇ Οἰ-
κουμ. Πατριαρχείᾳ καὶ ἀλλαχοῦ Οἰκουμενιστῶν. Δι'
ὅλα αὐτὰ καὶ πλῆθος ἄλλα ἀκόμη, ποῖα ἡ εὐσεβὴς ἀν-
τίδρασις «τῶν πατριαρχείων καὶ αὐτοκεφάλων ἐκκλη-
σιῶν» αὐτῶν ποῦ ἐννοεῖ; Φρονεῖ ὁ ἐπιστολογράφος ὅτι
αὐτὰ ὀρθοδόξως καὶ εὐσεβῶς καὶ θεαρέτως γίνονται;
Ἄν ἐγνώριζε τί εἶναι καὶ ὑπὸ ποίας εὐρίσκονται σῆ-
μερον συνθήκας ὅλα αἱ «ὀρθόδοξοι» ἐκκλησίαι, θά ἐδί-
σταξε νὰ ἀρκῆται καὶ νὰ ἐπικαλεῖται μόνον αὐτὸ τὸ
«ἀποδεικτικόν».

Δὲν θεωρεῖται, λέγει ὁ ἐπιστολογράφος, τὸ ἡμερο-
λόγιον θρησκευτικὸν ζήτημα. Ἄραγε γνωρίζει τί λθ-
γεί, εἶναι ἱκανὸς πρὸς ταῦτα, ἔμαθεν ἀπὸ πάσης πλευ-
ρᾶς καὶ συνειδητοποίησε περὶ τίνος πρόκειται; Ποῖος
τὸν ἐπληροφόρησεν ὅτι οἱ εὐσεβεῖς «θεωροῦν» θρησκευ-
τικὸν ζήτημα τὸ ἡμερολόγιον καὶ φάσκει τὰ τοιαῦτα,

ἐξάγων τὰ συμπεράσματά του μετὰ τόσης ἐπιπολαιότητος; Ἐκεῖνοι, ὅτινες «μηδενὸς ἐκκλησιαστικοῦ λόγου ὑπάρχοντος» —κατὰ τὴν Ἐγκύκλιον τοῦ Πατριάρχου Ἰωακείμ Γ', 1904— τὸ ἔκαμαν «θρησκευτικόν» καὶ τὸ εἰσήγαγον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν διὰ τὴν σχίσσιν, εἶναι αὐτοὶ, τῶν ὁποίων τόσῳ πτωχοπροδορικῶς ὑπερασμύνεται. Οἱ Ὀρθόδοξοι ἐνδιαφέρονται διὰ τὸ ἀπ' αἰώνων καὶ ἀπὸ πρώτης ἀρχῆς Ἑορτολόγιον τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ ὄχι διὰ «τὰ παίγνια τῶν ὁρολογίων τούτων», ὡς ἔγραφεν ὁ Πατριάρχης Ἱερεμίας Β', ὅτε τὸ 1582 ὁ Πάπας ὑπέβαλεν εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν «τὴν μεταρρυθμίσην καὶ αὐτὴ τὸ ἡμερολόγιον, διὰ τὴν παραπλάνησιν τοῦς Ὀρθόδοξους», καθ' ἃ γράφει ἡ ἱστορία. Ὅταν, ἐνῶ ἔχει πλήρη ἀγνοίαν τῆς πραγματικότητος, γίνεται καὶ διαφεντευτὴς τῶν τῆς πίστεως ὁ ἐπιστολογράφος σας, οὐδὲν ἄλλο μαρτυρεῖ εἰμὴ τὴν προχειρότητα, μεθ' ἧς ἀσχολοῦνται οἱ πολλοὶ σήμερον εἰς τὰ τῆς πίστεως τῶν καὶ κατὰ πόσον ἐνδιαφέρονται δι' αὐτήν. Οἱ δημιουργήσαντες ζήτημα «ἡμερολογίου» νεοημερολογίται καὶ σχίσαντες τὴν Ἐκκλησίαν γενόμενοι σχισματικαί, ὡς «θρησκευτικόν» καὶ διὰ «θρησκευτικόν» λόγον καὶ σκοπὸν τὸ ἐποίησαν οὕτω συμβαίνει καὶ ὄχι κατὰ τὰς ἐλαφρότητας, ἃς αὐτοὶ ἀνακαλύπτει. Ἡ περιδόχτος «Ἐγκύκλιος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, τοῦ 1920», ἡ ὁποία ἀποτελεῖ ἔκτοτε τὸν καταστατικὸν χάρτην τοῦ ἁθίου οἰκουμενισμοῦ καὶ ἐκθεοῖται συνεχῶς ὑπὸ τῶν ἀπανταχοῦ προτεσταντῶν, συνιστῶσα διὰ τοῦ πρώτου ἄρθρου τῆς «τὴν παραδοχὴν ἐνιαίου ἡμερολογίου πρὸς ταυτόχρονον ἑορτασμὸν τῶν μεγάλων χριστιανικῶν ἑορτῶν» μετὰ τοὺς αἰρετικούς, τὴν ἀντικατάστασιν δηλ. τοῦ Ἑορτολογίου τῆς Ὀρθοδοξίας μετὰ τὸ «νέον ἡμερολόγιον» τῶν ξένων, διεκήρυσεν ὅτι τοῦτο ἐγένετο «πρὸς παρασκευὴν καὶ διευκόλυνσιν τῆς ποτὲ ἐνώσεως» μετὰ τοὺς αἰρετικούς· εἶχε λοιπὸν ἡ εἰσαγωγή τοῦ νεοημερολογισμοῦ σκοπὸν θρησκευτικόν καὶ διὰ θρησκευτικῶς λόγους τὸ ἔκαμαν αὐτοὶ πού τὸν εἰσήγαγον καὶ ὄχι ὅπως... ἀνάποδα τὰ ἐφευρίσκουν οἱ καλοθεληταί. Ὁ πρώτος ἐπιτελεστής τῆς «Ἐγκυκλίου» αἰτήτης Μεταξάκης ἀπὸ τῆς πρώτης συνεδρίας τοῦ πρὸς τοῦτο συγχροτηθέντος «ψευδοπανορθόδοξου συνεδρίου» τοῦ (1923), ἐτόνιζεν ὅτι «διὰ τῆς μεταβολῆς τοῦ θρησκευτικοῦ ἡμερολογίου ἐπαυξάνομεν τὰ σημεῖα ἐπαφῆς πρὸς τὰς λοιπὰς χριστιανικὰς ἐκκλησίας» καὶ εἰς αὐτὸ τὸ «συνέδριον» μέχρι ἀηδίας ἐπανελαμβάνετο ὅτι «ἡ μεταρρυθμίσις τοῦ ἡμερολογίου εἶναι ὁ πρῶτος λίθος διὰ τὸ οἰκοδόμημα τῆς ἐνώσεως πασῶν τῶν ἐκκλησιῶν» καὶ πλῆθος τοιαῦτα. Ἰσως ἀγνοοῦν, ὁ ἐπιστολογράφος καὶ πολλοὶ τῶν Χριστιανῶν Ἑλλήνων, ὅτι τὸ «νέον ἡμερολόγιον» εἰσήχθη εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μετ' ἐπίμονον δραστηριότητα τῶν αἰρετικῶν, κυρίως τῶν ἀγγλικανῶν, διὰ τὴν ὠφελῶνται ἐκ τῆς φθορᾶς τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ τοῦ ἔθνους μας. Καὶ ἐλέπομεν τί ὠφελήθημεν ἐπὶ 50 χρόνια, πού γινόμεθα παίγνιον τῶν ἀπατεῶνων τῆς Δύσεως. Τὸ ἡμερολόγιον ὡς μέτρον χρόνου εἶναι ἀδιάφορον ὡς πρὸς τὴν ἐσθέθειαν. Ἀλλὰ τὸ

ἀπ' ἀρχῆς τοῦ Χριστιανισμοῦ Ἑορτολόγιον τῆς Ὀρθοδοξίας εἶναι συνυφασμένον μετὰ τὴν ὅλην ζωὴν καὶ τὴν λατρείαν τῆς Ἐκκλησίας καὶ συνεπῶς οὐδεὶς ἔχει δικαίωμα νὰ τὸ «μεταρρυθμίσῃ» ἢ μᾶλλον νὰ τὸ καταργῇ καὶ τὸ ἀντικαθιστῇ διὰ στοιχείου ξένου πρὸς αὐτήν. Τὰς διὰ τοῦ «νέου ἡμερολογίου» τῶν φράγκων γενόμενας εἰς θάρος τῶν ἱερῶν θεσμῶν καὶ Κανόνων τῆς Ὀρθοδοξίας παρανομίας πρέπει νὰ πληροφορηθῇ κάθε ἐνδιαφερόμενος καὶ πρὸ παντός νὰ ἐννοήσῃ καὶ συνειδητοποιήσῃ τὴν δι' αὐτοῦ, ἐν τῷ σχεδίῳ πού ἁθέου καὶ ἐλασφήμου Οἰκουμενισμοῦ, ὑπονόμευσιν τῆς πίστεως ἡμῶν καὶ ὄχι ν' ἀρκῆται εἰς προχειρότητας τῶν τρυφῶν.

Ἀκόμη μᾶς «διεφώτισεν» ὁ ἐπιστολογράφος, ὅτι «τὸ ἡμερολόγιον τὸ κρίνει τὸ κράτος διὰ τῆς ἐπιστήμης...» καὶ ὅτι «ἡ Ἐκκλησία κανονίζει τίς ἑορτὲς τῆς στοῦ ἡδὴ εὐρισκόμενον ἡμερολόγιον τῆς πολιτείας». Ὡς νὰ θέλῃ νὰ μᾶς πληροφορήσῃ ὅτι... κάθε μῆνα ἢ κάθε χρόνον ἡ Ἐκκλησία «κανονίζει» τὰς ἑορτὰς τῆς σὲ «ἐκάστοτε» ἡμερολόγιον! Ἐχει ὑπ' ὄψιν τοῦ κανὸν «παράδειγμα» δι' αὐτὰ πού γινώκει γνωρίζει ἀπ' ἀρχῆς τὸ θέμα καὶ ξεύρει τὴν ὀρθόδοξον πραγματικότητα ἢ ἀντλεῖ τὰς γνώσεις του μόνον ἀπὸ κοσμηκόφρονος τῶν ἐφημερίδων; Τὸ Ἑορτολόγιον τῆς Ὀρθοδοξίας ἐξ ἀρχῆς καὶ ἀπαξ «ἐκανονίσθη» καὶ θὰ μένῃ μέχρι συντελείας τοῦ αἰῶνος· δὲν κανονίζεται «στοῦ ἡδὴ εὐρισκόμενον ἡμερολόγιον» ὅπως φαντάζεται οὗτος, ὡς νὰ «κανονίζεται» κάθε... φεγγάρι! Καὶ ἂν ἦταν ἔτσι, γιατί αὐτὸ νὰ μὴ ἰσχύῃ δι' ὅλην τὴν Ὀρθοδοξίαν, ἀλλὰ διὰ μέρος αὐτῆς; Εἰς ἄλλας χώρας δὲν εἶναι «ἡδὴ εὐρισκόμενον» τὸ νεοημερολόγιον; Ὅμως δὲν ἐθεώρησαν ὅτι εἶναι ἀνάγκη νὰ «κανονίσουν» τίς ἑορτὲς τῶν» εἰς αὐτό. Εἰς ὅλα ἢ σχεδὸν ὅλα τὰ ἔθνη τῆς γῆς ὡς πολιτικὸν τὸ νέον ἡμερολόγιον εἶναι «ἡδὴ εὐρισκόμενον»· ὅμως πλὴν τῶν παπικῶν καὶ τῆς παραφύδατος τῶν τῶν προτεσταντῶν, οὐδαὶς λαὸς τῆς γῆς «κανονίζει» τίς ἑορτὲς του στοῦ ἡδὴ εὐρισκόμενον, μᾶλλον δὲ κρατοῦν καὶ καυχῶνται διὰ τὰ πατροπαράδοτά των. Ὡς μὴ τὰ βλέπουν μετὰ τὴν «στενότητα» καὶ μικρολογίαν οἱ οὕτω δογματίζοντες. Ἡ ἀπὸ 16 καὶ πλέον αἰώνων τελεία ἑορτολογικὴ ἐνότης τῶν Ὀρθοδόξων μόνον διὰ τοῦ νέου ἡμερολογίου τῶν φράγκων κατεστράφη. Μόνον πεπωρωμένοι καὶ ἀδιάφοροι διὰ τὴν πίστιν των θὰ εἴπουν ὅτι εἶναι θεάρεστος αὐτὴ ἡ κατάστασις ἢ ἀδιάφορος θρησκευτικῶς.

Ἐπειδὴ δὲν ὑπῆρχεν ἄλλο εὐπροσώπων «ἐπιχειρημα», ἐφεῦρον οἱ παραπλανηταὶ τοῦ ἔθνους, ὅτι τὸ νεοημερολόγιον εἶναι ζήτημα «ἀστρονομικῆς ἀκρίβειας, ζήτημα ἐπιστήμης κλπ.»!! Ἐκ τούτων, φαίνεται, διδάχθεὶς ὁ ἐπιστολογράφος, ἀναφέρεται εἰς τὸ θαυμάσιον πονόημα τῆς ἐπιστήμης· καὶ ἔχει, ἴσως, τὴν ἰδὴν τὴν ἀπατηλῶς σχηματισθεῖσαν εἰς πολλούς, ὅτι τὸ νεοημερολόγιον ἔχει ἐπιστημονικὴν ἀκρίβειαν ἢ ὅτι ὡς ἔργον ἐπιστήμης εἰσήχθη! Ὅποια ἀπάτη! Ὅστε ἀστρονομικὴν ἀκρίβειαν ἔχει τὸ «νέον ἡμερολόγιον» οὔτε διὰ λόγους

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΗΓΗΝ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ

Τὸ πάθος τῆς φιλαργυρίας

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Εἰς ἕτερον σημεῖον τοῦ Ἁγίου Εὐαγγελίου ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, στιγματίζων τοὺς Φαρισαίους, διὰ τὴν φιλαργυρίαν καὶ σκληροκαρδίαν των, λαμβάνει ἀπορροὴν ἐκ τοῦ γεγονότος τούτου, διὰ τὴν εἴση τὴν θαυμασίαν παραβολὴν τοῦ πλουτοῦ καὶ τοῦ Λαζάρου, ἀναφερομένην εἰς τὸ αὐτὸ κατὰ Λουκᾶν Ἅγιον Εὐαγγέλιον (Κεφάλαιον 16ον στίχος 19-31). Πληροφορεῖ ἐνταῦθα ὁ Κύριος ὅτι παντοχρόνως εἶναι ἀδύνατον νὰ ὑπηρετήσῃ ὁ ἄνθρωπος τὸν Θεόν, ἐργαζόμενος κατὰ τὸν νόμον τῆς δικαιοσύνης Του, καθιστάμενος οἰκονόμος τοῦ πλουτοῦ ἐλθέας καὶ τῶν ἀγαθῶν Του, πρὸς τοὺς πλησίον τούτου εὐδοσκομένους ἀδελφούς του, ἐφ' ὅσον εἶναι οὗτος προσκεκολλημένος εἰς τὸν πλοῦτον, τὴν μέριμναν διὰ τὸν παντὶ τρόπον πλουτισμῶν διὰ τοῦ χρήματος. Δούλος τῆς φιλαργυρίας· μακρὸν ἀπὸ πράξεις φιλάνθρωπας εὐρισκόμενος· στερούμενος τῆς θείας ἀντιλήψεως. Ἐργαζόμενον οὕτως τὸν ἄνθρωπον ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον διὰ τὸν πλουτισμὸν καὶ τὸ χρήμα, ἢ προσπάθειά του αὐτὴ τὸν

ἀπομακρύνει ἀπὸ τὸν Θεόν, μὲ σκληρὰς τὰς συνεπείας· τὸν καθιστᾷ ἀδιάφορον πρὸς τὸν προσορισμὸν του, τὰ καθήκοντά του ἐν μιᾷ δὲ λέξει, φιλάργυρον, σκληροκαρδὸν, ματαιόδοξον, σφετεριστὴν, κακόν, διαχειριστὴν τοῦ πλούτου, τὸν ὅποιον τοῦ ἐνεπιστεάδῃ ἡ εὐεργεσία τοῦ Θεοῦ, νεκρὸν κατὰ τὴν ψυχὴν ζῶντα κατὰ τὰς σαρκικὰς ἐπιθυμίας.

Πλούσιος ὁ ἄνθρωπος τῆς παραβολῆς, εἰς τὰ ἀγαθὰ τοῦ κόσμου τῆς ματαιοδοξίας, τῆς ἰλῆς, τῆς φιλαργυρίας, τῆς διαφθορᾶς, ἀναφέρεται ἀνοήτως ἐπὶ τοῦ Κυρίου εἰς τὴν παραβολὴν ταύτην· νεκρὸς οὗτος εἰς τὰ ἀγαθὰ τὰ παρὰ τοῦ Θεοῦ παρεχόμενα· πτωχὸς τῆς θείας χάριτος. Ἀποτέλεσμα: Αἰώνιος θάνατος τῆς καταδόξης· ἡ κληρονομία τῆς ἀβύσσου τῆς κολάσεως.

Πτωχὸς ὁ Λαζάρος τῆς παραβολῆς, εἰς τὰ ἀγαθὰ τῆς παρουσίας ζωῆς· πλούσιος εἰς τὰ πνευματικὰ ἀγαθὰ· δογμαστὸς ὑπὸ τοῦ Κυρίου εἰς τὴν παραβολὴν· ἄξιος τῆς τιμῆς ταύτης, διὰ τὴν ἐπαδειχθεῖσαν ὑπὸ τούτου εἰς τὰς θλίψεις ὑπομονῆς· τὴν πτωχείαν του, τὴν ἀσθένειάν του, τὰ ἔλκη του, τοὺς φρικτοὺς πόνοους ἐκ τῶν πληγῶν του· ὑπομένων ἀναμασθήτως τὴν δοκιμασίαν τοῦ παρόντος βίου, δοξολογῶν τὸν Θεόν. Ἀποτέλεσμα: διὰ τῆς ὑπομονῆς καὶ τῶν θλίψεων, ἡ αἰώνιος ζωὴ ἡ κληρονομία τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν.

«Οὐδεὶς οὐδέποτε δύναται δυοὶ κυρίους δουλεῖν· ἢ τὸν Θεόν καὶ τὸν ἄνθρωπον· ἢ τὸν Θεόν καὶ τὸν πλούτον». ἢ ἐνός ἀντιτίθεται καὶ τοῦ ἑτέρου καταρροήσεται. Οὐ δύνασθε Θεῷ δουλεῖν καὶ μακρονᾷ. Ἦκουον δὲ ταῦτα πάντα καὶ οἱ Φαρισαῖοι φιλάργυροι ὑπάρχοντες καὶ ἐξεμμετρήζον αὐτόν» (Λουκᾶ Κεφάλαιον τὸ αὐτὸ 16ον, στίχος 13, 14).

Τὸ κατηγορεῖ τοῦ Κυρίου, ἀντηχεῖ ἀνὰ τοὺς αἰῶνας πρὸς πάντας· τὸ προσκλητήριον τῆς δικαιοσύνης του, πληροφορεῖ πᾶσαν ψυχὴν, καρδίαν καὶ συνείδησιν, τοῦτον πνευματικὴ καλλιέργεια ἀπαιτεῖται μόνον ὅπως καταπορεύσῃ εἰς πάντας ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ καὶ ἀποδόσῃ καρπὸς πλουσίους καὶ εὐεργετικούς, εἰς τὰς πεινώσας ψυχὰς.

Τυφίστες διδασκαλίαι διὰ τὸν ἄνθρωπον, παρέχουν τὰ προσκετεθέντα, τόσον τὸ γεγονὸς τῆς προδοσίας τοῦ δαδίου μαθητοῦ Ἰούδα τοῦ Ἰσακαριώτου, ὅσον καὶ αἱ ἀναπτύχθεισαι κατὰ τὸ δαγατὸν περικυβί, ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν Ἁγίου Εὐαγγελίου, τοιτέστιν τῆς θεραπειᾶς τοῦ δαιμονιοζόμενου τῶν Γεργεσηνῶν καὶ τῆς παραβολῆς τοῦ πλουτοῦ καὶ τοῦ Λαζάρου, ὡς

«ἐπιστήμης» εἰσήχθη. Μήπως φαντάζεται ὅτι τώρα... ἀνεκαλύφθησαν αὐτὰ τὰ πράγματα; Αὐτὰ ἦσαν γνωστά ἀπὸ πολλῶν αἰώνων. Ἦσαν λοιπὸν τόσο ἀσυγκρίτως ἀμελεῖς ἢ ἀδιάφορα ἔναντι τῆς ἐπιστήμης οἱ Πατέρες μας; Ἄς ἐννοήσουν, ὁ ἐπιστολογράφος σας καὶ πάντες οἱ ἐνδιαφερόμενοι, ὅτι αὐτὰ εἶναι μιὰ ἀνακρίτης ὁπάτη. Οὗτα ἀστεροσκοπικὴ ἀκρίβειαν ἔχει τὸ «γένος ἡμερολόγιον»· οἱ πλέον εἰδικοί μαθηματικοὶ καὶ ἀστρονόμοι διακηρύσσουν ὅτι: «ἡ ἀστρονομία ἐν τῇ ζητήματι τοῦ μήκους τοῦ ἀκριβοῦς ἡλιακοῦ ἔτους δὲν εἶπεν ἀκόμη τὴν τελευταίαν λέξιν, διό καὶ ἡ κατασκευὴ ἡλιακοῦ ἡμερολογίου τὴν ἀπόλυτον ἀκρίβειαν κεκτημένου εἶναι ἀδύνατος. Ἐξ οὗ καὶ ἐπιζητεῖται διαρκῶς ἡ εὐρεσις... νέου ἡμερολογίου! Οὔτε χάριν τῆς ἐπιστήμης εἰσήχθη· οὔτε ἔκαμαν λόγον περὶ «ἐπιστήμης» ἐκεῖνοι πού τὸ εἰσήγαγον. Ἐλδομεν ἀνωτέρω διατὶ εἰσήχθη.

Ἄς συνειδητοποιήσουν οἱ Ἕλληνες Χριστιανοὶ ὅτι ἡ εἰσαγωγή τοῦ νεοημερολογισμοῦ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μας εἶναι ἔργον τῶν ἀπατεῶν καὶ τῆς Δόσεως, εἶναι ξένον πρὸς ἡμᾶς στοιχεῖον· καὶ ἄς ἐπιστρέψουν εἰς τὰ τῶν Πατέρων μας, εἰς τὰ τοῦ Ἔθνους μας, ἂν θέλωμεν νὰ σωθῶμεν καὶ ὡς ψυχὰ καὶ ὡς Ὁρθόδοξία καὶ ὡς Ἔθνος. Εἰς τὰ τῶν ξένων δὲν πρόκειται νὰ σωθῶμεν.

Παῦλος Μοναχὸς

15) ΜΕΡΟΣ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἀριθ. φ.δλ. — 704

Ἔτος ΚΘ

1 Ὀκτωβρίου

1974 (Π.Ο.Η.)

Τιμὴ Φύλλου Δρζ 3.—

Γραφεῖα Κέντρου 32— Ἀθήναι Τ. 147

Τηλ. 628.280

Ἀνοιχτὴ Ἐπιστολὴ

Κύριον Διευθυντήν

τῆς Ἑφημερίδος «ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ», Ἀθήνας

Κύριε Διευθυντά,

Ὁ ἐπιστολογράφος σας (φ. 16 Ἰουλίου 1974), ἀσχολούμενος περὶ ἐκκλησιαστικὰ ζήτηματα καὶ περὶ «παλαιοσημερολογίτες», φαίνεται νὰ ἔχη πολὺ ἐλάχιστην γνῶσιν καὶ ἀντίληψιν τῶν πραγμάτων αὐτῶν καὶ τὰς ἀπόψεις τοῦ ἐσχημάτισεν οὐχὶ διὰ προσωπικῆς μελέτης, ἐρεῦνης, ἐμβαθύνσεως καὶ διὰ πραγματικοῦ ἐνδιαφέροντος καὶ πόνου, ἀλλὰ ἐκ τῆς δημιουργηθείσης — ὑπὸ τῶν ἐχόντων πρὸς τοῦτο συμφέρον — προκαταλήψεως καὶ τῆς κοσμικῆς ἀντιλήψεως τῶν εἰς «ἄλλα σπουδαιότερα» καταγινομένων παρὰ διὰ τὴν ψυχὴν τῶν καὶ τὴν ἀκρίβειαν τῆς πίστεως ἐνδιαφερομένων. Ἐπομένως προτιμότερον δι' αὐτὸν ἦτο νὰ ἐνδιαφερθῇ χριστιανοπρεπῶς καὶ ἐρευνήσῃ διὰ νὰ πληροφωρηθῇ ποία ἡ πραγματικότης καὶ ποία ἡ πίστις τῶν Πατέρων του, παρὰ νὰ ἐπαγγέλλεται τὸν διαφωτιστὴν ἐπὶ πραγμάτων, τὰ ὅποια ἀγνοεῖ καὶ ν' «ἀποφαίνεται» ὀριστικότερον Οἰκουμενικῆς Συνόδου. Ἀσφαλῶς καὶ πολλοὶ ἄλ-

λοι θὰ ἔχουν ἐνδιαφέρον περὶ τὰ ταῦτα, διό νομίζομεν ὅτι προσφέρετε χρήσιμον ὑπηρεσίαν ἐὰν γράψῃτε τὰ ἐν τῇ παρόντι —διὰ νὰ μὴ ἀκούεται μόνον ἡ μία πλευρὰ καὶ δημιουργῶνται ψευδεῖς καὶ πεπλανημένοι ἰδέαι καὶ πεποιθήσεις— ἐὰν δὲ προκληθῇ ἐπ' αὐτοῦ συζητήσεις, πρὸς ἀποκατάστασιν τῆς ἀληθείας, εἴμεθα πρόθυμοι διὰ ταύτην, ἐὰν δέξεσθε.

Περίεργον καὶ πρωτοφανὴ ἰδέαν ἔχει ὁ ἐπιστολογράφος σας περὶ τοῦ πῶς γίνεται κανεὶς «σχηματικὸς» καὶ ποῖος εἶναι πράγματι τοιοῦτος κατὰ τὴν ἐκκλησιαστικὴν κρίσιν καὶ ὅχι κατὰ τὴν ἐταιρικήν «ἀπόφασιν». Νομίζει ὅτι τὸ νὰ χωρισθῇ κανεὶς ἀπλῶς ἀπὸ ἄνθρώπους, τονίζω τὸ «ἀνθρώπους», ὅποιοιδήποτε καὶ ἂν εἶναι, οἱ ὅποιοι δὲν κρατοῦν καὶ συνεχίζουν με ἀκρίβειαν τὴν πίστιν καὶ τὰς παραδόσεις τῶν Πατέρων μας, τοῦτο εἶναι πού ἀποτελεῖ τὸ «σχίσμα» με ἐκκλησιαστικὴν ἔννοιαν» δηλ. τὰ πράγματα ἀπὸ τὴν... ἀνάποδιν! Ἀλλὰ τότε θὰ ἔχουν δίκαιον ὁ Πάπας καὶ οἱ παπικοί, ἀποκαλοῦντες ἡμᾶς τοὺς Ὁρθοδόξους ἀπὸ αἰώνων «σχηματικούς». Ἀλλόκοτος πράγματι καὶ κοσμικὴ

ἀντίληψις. Πολλὸ ἀνθρωπιστικῶς βλέπει καὶ κρίνει, ὥσάν νά θέλῃ νά μετρήσῃ τὰ πνευματικὰ μέ τὸν πῆ-
χυν πολλήν σημασίαν δίδει εἰς τὸν ἀνθρώπινον παρά-
γοντα, δὲν ὑπολογίζει ὅμως τὸν θεῖον, τὴν ἀλήθειαν.
Τὸ φρόνημα, καθ' ὃ θρησκευτικοὶ «ἀρχηγοὶ» δέον ὁ-
πωσδήποτε ν' ἀκολουθῶνται, ἔστω καὶ ἂν ἔγιναν προ-
δότης τῶν τῆς πίστεως, εἰδ' ἄλλως γίνεται τις «σχισμα-
τικὸς», δὲν εἶναι ὀρθόδοξον καὶ ἂν οὕτως ἐφρόνουν καὶ
ἐνῆργουν οἱ Πατέρες μας, σήμερον Ὁρθοδοξία δὲν θά
ὑπῆρχεν, ἀλλὰ μωσαϊκὸν γίνοντα ἐκεῖνοι ποῦ φεύ-
γουν ἀπὸ τὴν αἰωνίαν γοητίαν τῶν Πατέρων μας καὶ
σχίζονται ἀπὸ ἐκείνους ποῦ ἐμμένουν ἀκριβῶς εἰς αὐ-
τήν. Δὲν μποροῦν νὰ τὸ ἐννοήσουν, ὁ ἐπιστολογράφος
καὶ οἱ ὁμοίως ἀντιλήψεως, ὅτι εἰς τὰ τῆς Ὁρθοδοξίας
δὲν ἔχουν σημασίαν τὸ πλῆθος καὶ αἱ «ἐπιστημότητες»
ἀλλ' ἡ ἀλήθεια καὶ ὅτι «εἰς πιστός, καὶ ὁ Θεός, ἀπο-
τελοῦν τὴν πλειοψηφίαν», ὅς εἶναι οἱ ἀντίθετοι ἑκα-
τομμύρια. Ἄγνοοῦν ἴσως ὅτι οὐχὶ ἀπαξ ἀλλὰ πολλὰ-
κις σχεδὸν ὅλοι οἱ «ἀρχηγοὶ» ἔγιναν σχίσται —δεδο-
μένου ὅτι ὅλοι αἱ αἰρέσεις ἤρχισαν ὡς σχίσματα— ἐνῶ
οἱ Ὁρθόδοξοι ἔμειναν μονάδες καὶ μικραὶ μειονότητες.
Ἄς μὴ ἐντυπωσιάζωνται, λοιπόν, ἀπὸ τὰ ἐξωτερικὰ
μόνον —ἐφ' ὅσον ὅλοι αὐτοὶ, τοὺς ὁποίους ἐπικαλεῖται
ὁ ἐπιστολογράφος, δὲν ἐνέμειναν εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν
ὡς ἀκριβῶς παρεδόθη— ἀλλ' ἄς συνειδητοποιήσουν
ὅτι, καθ' ὃ λέγει καὶ ὁ Ὁμολογητὴς ἅγιος Νικηφό-
ρος: «Ἐἰ δὲ καὶ πάνυ ὀλίγοι ἐν τῇ Ὁρθοδοξίᾳ καὶ εὐ-
σεβεῖα διαμείνουσιν, οὗτοί εἰσιν Ἐκκλησία καὶ τὸ κῆ-
ρος καὶ ἡ προστασία τῶν Ἐκκλησιαστικῶν θεσμῶν ἐν
αὐτοῖς κεῖται». Καὶ διὰ νὰ ξεδιαλύνῃ καὶ κυρώσῃ ἡ
Ἐκκλησία ποιοὶ εἶναι σχίσται καὶ σχισματικοί, ὅχι μόνον
δὲν κατακρίνει ἀλλὰ καὶ ἀξίους ἐπαίνου κρίνει
τοὺς εὐσεβεῖς, οἱ ὅποιοι χωρίζονται ἀπὸ «ἀρχηγούς»,
ἀπεμπολητὰς τῶν τῆς πίστεως «οὗ γὰρ ἐπισκόπων,
ἀλλὰ ψευδοεπισκόπων καὶ ψευδοδιδασκάλων κατέγνω-
σαν καὶ οὐ σχίσματι τὴν ἔνωσιν τῆς Ἐκκλησίας κατέ-
τεμον, ἀλλὰ σχισμάτων καὶ μερισμῶν τὴν Ἐκκλησίαν
ἐσπούδασαν ρύσασθαι» (Κανὼν ΙΒ' τῆς ΑΒ' Συνό-
δου). «Σχισματικούς καὶ ἀνοσίους» συνταράσσοντας ὅλον
τὸ κράτος, ἀπεκάλουν οἱ αἰρετικοὶ αὐτοκράτορες τοὺς
ἀγωνιστὰς τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ ὅλους τοὺς εὐσεβεῖς, ὁ-
μοίως ὁ Πάπας, ὁμοίως τὰ ἀνδρείκελα τῶν κομμουνι-
στῶν τῆς Μόσχας τοὺς εὐσεβεῖς πιστοὺς τῶν κατακοι-
νῶν τῆς Ρωσίας. Τί λέγει ὁ ἐπιστολογράφος; συμφω-
νεῖ μέ αὐτούς;

Ἡ ἐπίκλησίς του «ὅλα τὰ Πατριαρχεῖα καὶ οἱ αὐ-
τοκέφαλοι ἐκκλησίαι», βάσει τῆς ὁποίας ἐξάγει τὰ
συμπεράσματά του, δὲν ἀποτελεῖ στερεὸν θεμέλιον καὶ
οὐδέποτε οὕτως ἀπλῶς ἐπὶ τοιούτων «ἀποδεικτικῶν» ἐ-
στηρίχθη ἡ Ἐκκλησία. Ὅχι μόνον μεμονωμένως, ἐκά-
στης καθ' ἑαυτὴν Ἐκκλησίας γνώμη δὲν ἀποτελεῖ πᾶ-
ποτε ἀσφαλὲς κριτήριον —καὶ γνωρίζομεν πῶς «φρο-
νοῦν καὶ γνωμοδοτοῦν», ἰδίᾳ κατὰ τοὺς καιροὺς τού-
τους, αἱ διάφοροι ἐκκλησίαι, διότι δὲν ἐκφράζονται
Ἐκκλησίαι ἀλλὰ μερικοὶ δικτατορίσκοι «ἀρχηγοί»—

ἀλλ' οὕτω καὶ ὁμαδὸν ἐκφαίνουσιν κατ' ἀνάγκην καὶ τὸ
ὀρθόν γνωστὸν ὅτι καὶ ὁλόκληροι Σύνοδοι, ποῦ ἐνο-
μίσθησαν Οἰκουμενικαί, δὲν εἶπον τὴν ἀλήθειαν ἀλλὰ
τὸ ψεῦδος καὶ τὴν πλάνην. Τότε λέγεται, κατὰ τὸ Ὁρ-
θόδοξον κριτήριον, ὅτι ἐν Ἀγίῳ Πνεύματι συνέρχεται
καὶ ἀποφαίνεται μία Σύνοδος, θὰν λέγῃ κατὰ σύμφω-
νον γνώμην πάντων τῶν Ὁρθόδοξων καὶ ὅχι ἄλλοια
καὶ ἀντίθετα τῶν προηγουμένων. Δὲν ἐξετάζεται τὸ
θέμα τοῦ νεοσημασολογιατικοῦ αὐτοῦ καθ' ἑαυτὸ ἂν εἶναι
ἀληθές καὶ ὀρθόν, ἀλλ' ἀφελῶς προσάγονται ὡς «ἐγ-
γρηταί» «τὰ πατριαρχεῖα καὶ οἱ ὀρθόδοξοι ἐκκλησίαις».
Κατὰ πόσον εἶναι αὐτοὶ ἀσφαλέστατοι «ἐγγρηταί» καὶ
ἐνεργοῦν ὀρθόδοξως μπορεῖ νὰ ἐννοήσῃ κανεὶς καὶ ἀπὸ
τὴν συμπεριφορὰν τῶν εἰς ἄλλας φοβεράς παρανομίας,
βλασφημίας καὶ ἀσεβείας, ὁποίας εὐσεβὴς καὶ συνεπὴς
Ὁρθόδοξος ἀδύνατον νὰ προσυπογράψῃ. Λόγου χάριν,
διὰ ν' ἀριθμῶμεν μερικὰς: Διὰ τὴν εἰσαγωγὴν εἰς
τὴν Ὁρθοδοξίαν ὑπὸ τοῦ Ἀθηναγόρα καὶ λοιπῶν τοῦ
Οἰκουμενικοῦ, ποῦ εἶναι ἄθεος μηδενισμὸς καὶ στόχον
ἔχει τὴν βλασφημίαν καὶ τὸν παραμερισμὸν τοῦ Χρι-
στοῦ. Διὰ τὴν ἀντίθετον «ἄρσιν τοῦ ἀναθήματος» ἀπὸ
τοῦ παπισμοῦ, τὴν «γελοῖαν αὐτὴν ἐνέργειαν», ὡς ἐ-
χαρακτηρίσθη καὶ ἀπὸ κορυφαίους παπιστὰς, διὰ τῆς
ὁποίας «ἐδικαιώθη» ὁ παπισμὸς εἰς ὅσα πιστεύει (ἀν-
τιλαμβάνονται οἱ «ὀρθόδοξοι» ὅτι μέ τούτῳ ὑπὸχθῆται
ὅλοι εἰς τὸ αὐτὸ ἀνάθεμα;)— Διὰ τὴν περιδόχον
«Μεῖζονα σύνοδον» τῶν ἐκ τῶν «ἀνατολικῶν πατριαρ-
χειῶν», ἡ ὁποία ἐξήγαγεν ἀπιστεύτους καὶ πρωτοφα-
νεῖς ἀνόμους «ἀποφάσεις» εἰς τὴν ἐκκλησίαν Κύπρου.—
Διὰ τὸν Μακάριον, ὁ ὁποῖος πρῶτος εἰς τὴν ἱστορίαν
τῆς Ὁρθοδοξίας «συνῆψε κογκροδάτον μέ τὸ Βατικανόν»,
δηλ. ἀνεγνώρισεν ἐπισήμως τὸν παπισμὸν.— Διὰ
τὰς δυσώδεις καὶ ἀντιχρίστους βλασφημίας καὶ ἀσεβεί-
ας τῶν «ὀρθόδοξων ἀρχιεπισκόπων» Ἀγγλίας καὶ Ἀ-
μερικής, ὁποίας μόνον ἑβραῖοι καὶ ἑβραϊόφρονες ἐξε-
ρεῦγονται.— Διὰ τὰς κοσμικὰς ἀδωροφροσύνας μέ τοὺς
γενομένους ἀνδρείκελα τῶν κομμουνιστῶν ἐν τῇ Πα-
τριαρχείᾳ Μόσχας, ἐνῶ καταπατοῦνται τὰ αἵματα καὶ
δάκρυα τῶν ἐν ταῖς κατακοίμβαις εὐσεβῶν τῆς Ρωσίας.
— Διὰ τὰς φοβεράς παραβάσεις καὶ προδοσίας εἰς βά-
ρος τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τοῦ ἔθνους τῶν ἐν τῇ Οἰ-
κουμ. Πατριαρχείᾳ καὶ ἀλλαχοῦ Οἰκουμενιστῶν. Δι'
ὅλα αὐτὰ καὶ πλῆθος ἄλλα ἀκόμη, ποῖα ἡ εὐσεβὴς ἀν-
τίδρασις «τῶν πατριαρχείων καὶ αὐτοκεφάλων ἐκκλη-
σιῶν» αὐτῶν ποῦ ἐννοεῖ; Φρονεῖ ὁ ἐπιστολογράφος ὅτι
αὐτὰ ὀρθόδοξως καὶ εὐσεβῶς καὶ θεαρέστως γίνονται;
Ἄν ἐγνώριζε τί εἶναι καὶ ὑπὸ ποίας εὐρίσκονται σή-
μερον συνθήκας ὅλοι αἱ «ὀρθόδοξαι» ἐκκλησίαι, θά ἐδί-
σταζε νὰ ἀρκῆται καὶ νὰ ἐπικαλεῖται μόνον αὐτὸ τὸ
«ἀποδεικτικόν».

Δὲν θεωρεῖται, λέγει ὁ ἐπιστολογράφος, τὸ ἡμερο-
λόγιον θρησκευτικὸν ζήτημα. Ἄραγε γνωρίζει τί λθ-
γεῖ, εἶναι ἱκανὸς πρὸς ταῦτα, ἔμαθεν ἀπὸ πάσης πλευ-
ρᾶς καὶ συνειδητοποίησε περὶ τίνος πρόκειται; Ποῖος
τὸν ἐπληροφόρησεν ὅτι οἱ εὐσεβεῖς «θεωροῦν» θρησκευ-
τικὸν ζήτημα τὸ ἡμερολόγιον καὶ φάσκει τὰ τοιαῦτα,

ἐξάγων τὰ συμπεράσματά του μετὰ τόσης ἐπιπολαιότητος; Ἐκεῖνοι, ὅτινες «μηδενὸς ἐκκλησιαστικοῦ λόγου ὑπάρχοντος» —κατὰ τὴν Ἐγκύκλιον τοῦ Πατριάρχου Ἰωακείμ Γ', 1904— τὸ ἔκαμαν «θρησκευτικόν» καὶ τὸ εἰσήγαγον εἰς τὴν Ἐκκλησίαν διὰ νὰ τὴν σχίσουν, εἶναι αὐτοί, τῶν ὁποίων τόσῳ πτωχοπροδομικῶς ὑπεραμύνεται. Οἱ Ὀρθόδοξοι ἐνδιαφέρονται διὰ τὸ ἀπ' αἰώνων καὶ ἀπὸ πρώτης ἀρχῆς Ἑορτολόγιον τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ ὄχι διὰ «τὰ παίγνια τῶν ὠρολογίων τούτων», ὡς ἔγραφεν ὁ Πατριάρχης Ἱερεμίας Β', ὅτε τὸ 1582 ὁ Πάπας ὑπέβαλεν εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν «νὰ μεταρρυθμίσῃ καὶ αὐτὴ τὸ ἡμερολόγιον, διὰ νὰ παραπλανήσῃ τοὺς Ὀρθόδοξους», καθ' ἃ γράφει ἡ ἱστορία. Ὅταν, ἐνῶν ἔχει πλήρη ἀγνοίαν τῆς πραγματικότητος, γίνεται καὶ διαφεντευτὴς τῶν τῆς πίστεως ὁ ἐπιστολογράφος σας, οὐδὲν ἄλλο μαρτυρεῖ εἰμὴ τὴν προχειρότητα, μὴ τῆς ἀσχαλοῦνται οἱ πολλοὶ σήμερον εἰς τὰ τῆς πίστεως τῶν καὶ κατὰ πόσον ἐνδιαφέρονται δι' αὐτήν. Οἱ δημιουργήσαντες ζήτημα «ἡμερολογίου» νεοῦ ἡμερολογίται καὶ σχίσαντες τὴν Ἐκκλησίαν γενόμενοι σχισματικαί, ὡς «θρησκευτικόν» καὶ διὰ «θρησκευτικόν» λόγον καὶ σκοπὸν τὸ ἐποίησαν οὕτω συμβαίνει καὶ ὄχι κατὰ τὰς ἐλαφρότητας, ἀς οὕτως ἀνακαλύπτει. Ἡ περιδόχτος «Ἐγκύκλιος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, τοῦ 1920», ἡ ὁποία ἀποτελεῖ ἔκτοτε τὸν καταστατικὸν χάρτην τοῦ ἁθροῦ οἰκουμενισμοῦ καὶ ἐκθαιάζεται συνεχῶς ὑπὸ τῶν ἀπανταχοῦ προτεσταντῶν, συνιστῶσα διὰ τοῦ πρώτου ἀρθροῦ τῆς «τὴν παραδοχὴν ἐνιαίου ἡμερολογίου πρὸς ταυτοχρόνον ἑορτασμῶν τῶν μεγάλων χριστιανικῶν ἑορτῶν» μὲ τοὺς αἰρετικούς, τὴν ἀντικατάστασιν δηλ. τοῦ Ἑορτολογίου τῆς Ὀρθοδοξίας μὲ τὸ «νέον ἡμερολόγιον» τῶν ξένων, διεκήρυσεν ὅτι τοῦτο ἐγένετο «πρὸς παρασκευὴν καὶ διευκόλυνσιν τῆς ποτὲ ἐνώσεως» μὲ τοὺς αἰρετικούς· εἶχε λοιπὸν ἡ εἰσαγωγὴ τοῦ νεοῦ ἡμερολογισμοῦ σκοπὸν θρησκευτικὸν καὶ διὰ θρησκευτικὸν λόγον τὸ ἔκαμαν αὐτοὶ ποὺ τὸν εἰσήγαγον καὶ ὄχι ὅπως... ἀνάποδα τὰ ἐφευρίσκουν οἱ καλοθεληταί. Ὁ πρώτος ἐκτελεστὴς τῆς «Ἐγκυκλίου» ἀγῆτης Μεταξάκης ἀπὸ τῆς πρώτης συνεδρίας τοῦ πρὸς τοῦτο συγκροτηθέντος «ψευδοπανορθόδοξου συνεδρίου» τοῦ (1923), ἐτόνιζεν ὅτι «διὰ τῆς μεταβολῆς τοῦ θρησκευτικοῦ ἡμερολογίου ἐπαυξάνομεν τὰ σημεῖα ἐπαφῆς πρὸς τὰς λοιπὰς χριστιανικὰς ἐκκλησίας» καὶ εἰς αὐτὸ τὸ «συνέδριον» μέχρι ἀγῆτας ἐπανελαμβάνετο ὅτι «ἡ μεταρρυθμισὶς τοῦ ἡμερολογίου εἶναι ὁ πρῶτος λίθος διὰ τὸ οἰκοδόμημα τῆς ἐνώσεως πασῶν τῶν ἐκκλησιῶν» καὶ πλῆθος τοιαῦτα. Ἰσως ἀγνοοῦν, ὁ ἐπιστολογράφος καὶ πολλοὶ τῶν Χριστιανῶν Ἑλλήνων, ὅτι τὸ «νέον ἡμερολόγιον» εἰσῆχθη εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μετ' ἐπιμόνον δραστηριότητα τῶν αἰρετικῶν, κυρίως τῶν ἀγγλικανῶν, διὰ νὰ ὠφελῶνται ἐκ τῆς φθορᾶς τῆς Ὀρθοδοξίας καὶ τοῦ ἔθνους μας. Καὶ βλέπομεν τί ὠφελήθημεν ἐπὶ 50 χρόνια, ποὺ γινόμεθα παίγνιον τῶν ἀπατεῶνων τῆς Δύσεως. Τὸ ἡμερολόγιον ὡς μέτρον χρόνου εἶναι ἀδιάφορον ὡς πρὸς τὴν εὐσέβειαν. Ἀλλὰ τὸ

ἀπ' ἀρχῆς τοῦ Χριστιανισμοῦ Ἑορτολόγιον τῆς Ὀρθοδοξίας εἶναι συνυφασμένον μὲ τὴν ὅλην ζωὴν καὶ τὴν λατρείαν τῆς Ἐκκλησίας καὶ συνεπῶς οὐδεὶς ἔχει δικαίωμα νὰ τὸ «μεταρρυθμίσῃ» ἢ μᾶλλον νὰ τὸ καταργῇ καὶ τὸ ἀντικαθίστῃ διὰ στοιχείου ξένου πρὸς αὐτήν. Τὰς διὰ τοῦ «νέου ἡμερολογίου» τῶν φράγκων γενομένας εἰς βάρος τῶν ἱερῶν θεσμῶν καὶ Κανόνων τῆς Ὀρθοδοξίας παρανομίας πρέπει νὰ πληροφρηθῇ κάθε ἐνδιαφερόμενος καὶ πρὸ παντός νὰ ἐννοήσῃ καὶ συνειδητοποιήσῃ τὴν δι' αὐτοῦ, ἐν τῷ σχεδίῳ τοῦ ἁθροῦ καὶ θλασφῆμου Οἰκουμενισμοῦ, ὑπονόμευσιν τῆς πίστεως ἡμῶν καὶ ὄχι ν' ἀρκηται εἰς προχειρότητας τῶν τριόδων.

Ἀκόμη μᾶς «διεφώτισεν» ὁ ἐπιστολογράφος, ὅτι «τὸ ἡμερολόγιον τὸ κάμνει τὸ κράτος διὰ τῆς ἐπιστήμης...» καὶ ὅτι «ἡ Ἐκκλησία κανονίζει τὶς ἑορτὲς τῆς στοῦ ἡδὴ εὐρισκόμενον ἡμερολόγιον τῆς πολιτείας». Ὡσὸν νὰ θέλῃ νὰ μᾶς πληροφρηθῇ ὅτι... κάθε μῆνα ἢ κάθε χρόνον ἡ Ἐκκλησία «κανονίζει» τὰς ἑορτὰς τῆς σὲ «ἐκάστοτε» ἡμερολόγιον! Ἐχει ὑπ' ὄφιν τοῦ κανὸν «παράδειγμα» δι' αὐτὰ ποὺ γράφει γνωρίζει ἀπ' ἀρχῆς τὸ θέμα καὶ ξεύρει τὴν ὀρθόδοξον πραγματικότητα ἢ ἀντελεῖ τὰς γνώσεις τοῦ μόνον ἀπὸ κοσμικοφρονῶν τῶν ἐφημερίδων; Τὸ Ἑορτολόγιον τῆς Ὀρθοδοξίας ἐξ ἀρχῆς καὶ ἀπαξ «ἐκανονίσθη» καὶ θὰ μένῃ μέχρ' αὐτῆς τοῦ αἰῶνος· δὲν κανονίζεται «στοῦ ἡδὴ εὐρισκόμενον ἡμερολόγιον» ὥπως φαντάζεται οὕτως, ὥσάν νὰ «κανονίζεται» κάθε... φεγγάρι! Καὶ ἂν ἦσαν ἔτσι, γὰρ αὐτὸ νὰ μὴ ἰσχύῃ δι' ὅλην τὴν Ὀρθοδοξίαν, ἀλλὰ διὰ μέρος αὐτῆς; Εἰς ἄλλας χώρας δὲν εἶναι «ἡδὴ εὐρισκόμενον» τὸ νεοῦ ἡμερολογίου; Ὅμως δὲν ἐθεώρησαν ὅτι εἶναι ἀνάγκη νὰ «κανονίσουν» τὶς ἑορτὰς τῶν» εἰς αὐτό. Εἰς ὅλα ἢ σχεδὸν ὅλα τὰ ἔθνη τῆς γῆς ὡς πολιτικὸν τὸ νέον ἡμερολόγιον εἶναι «ἡδὴ εὐρισκόμενον» ὥμως πλὴν τῶν παπικῶν καὶ τῆς παραφράδος τῶν τῶν προτεσταντῶν, οὐδεὶς λαὸς τῆς γῆς «κανονίζει» τὶς ἑορτὰς τοῦ στοῦ ἡδὴ εὐρισκόμενον, μᾶλλον δὲ κρατοῦν καὶ καυχῶνται διὰ τὰ πατροπαράδοτά των. Ἀς μὴ τὰ βλέπομεν μὲ τὴν «στενότητα» καὶ μικρολογίαν οἱ οὕτω δογματίζοντες. Ἡ ἀπὸ 16 καὶ πλέον αἰῶνων τελεία ἑορτολογικὴ ἐνότης τῶν Ὀρθοδόξων μόνον διὰ τοῦ νέου ἡμερολογίου τῶν φράγκων κατεστράφη. Μόνον πεπωρωμένοι καὶ ἀδιάφοροι διὰ τὴν πίστιν των θὰ εἰπουν ὅτι εἶναι θεάρεστος αὐτὴ ἡ κατὰστασις ἢ ἀδιάφορος θρησκευτικῶς.

Ἐπειδὴ δὲν ἱπῆρχεν ἄλλο εὐλόγιστον «ἐπιχειρημα», ἐφεῦρον οἱ παραπλανηταὶ τοῦ ἔθνους, ὅτι τὸ νεοῦ ἡμερολογίου εἶναι ζήτημα «ἀστρονομικῆς ἀκρίβειας, ζήτημα ἐπιστήμης κλπ.»!! Ἐκ τούτων, φαίνεται, διδάχθεὶς ὁ ἐπιστολογράφος, ἀναφέρεται εἰς τὸ θαυμάσιον πᾶν ὄνομα τῆς ἐπιστήμης· καὶ ἔχει, ἰσως, τὴν ἰδὴν τὴν ἀπατηλῶς σχηματισθεῖσαν εἰς πολλούς, ὅτι τὸ νεοῦ ἡμερολογίου ἔχει ἐπιστημονικὴν ἀκρίβειαν ἢ ὅτι ὡς ἔργον ἐπιστήμης εἰσῆχθη! Ὅποια ἀπάτη! Ὅστε ἀστρονομικὴν ἀκρίβειαν ἔχει τὸ «νέον ἡμερολόγιον» οὕτε διὰ λόγους

ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΗΓΗΝ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ

Τὸ πάθος τῆς φιλαργυρίας

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Εἰς ἕτερον σημεῖον τοῦ Ἀγίου Εὐαγγελίου ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, σιγματίζων τοὺς Φαρισαίους, διὰ τὴν φιλαργυρίαν καὶ σκληροκαρδίαν των, λαμβάνει ἀρρογίην ἐκ τοῦ γεγονότος ταύτου, διὰ τὴν εἴση τὴν θαυμασίαν παραβολὴν τοῦ πλουτοῦ καὶ τοῦ Λαζάρου, ἀναφερομένην εἰς τὸ αὐτὸ κατὰ Λουκᾶν Ἀγίου Εὐαγγέλιον (Κεφάλαιον 16ον στίχος 19-31). Πληροφορεῖ ἐνταῦθα ὁ Κύριος ὅτι ταυτοχρόνως εἶναι ἀδύνατον νὰ ὑπηρετήσῃ ὁ ἄνθρωπος τὸν Θεόν, ἐργαζόμενος κατὰ τὸν νόμον τῆς δικαιοσύνης Του, καθιστάμενος οἰκονόμος τοῦ πλουτοῦ καὶ τῶν ἀγαθῶν Του, πρὸς τοὺς πλησίον τούτου εὐρισκόμενους ἀδελφοὺς του, ἐφ' ὅσον εἶναι οὗτος προσκεκολλημένος εἰς τὸν πλούτον, τὴν μέριμναν διὰ τὸν παντὶ τρόπῳ πλουτιζομένον διὰ τοῦ χρήματος. Δούλος τῆς φιλαργυρίας· μακρὸν ἀπὸ πράξεις φιλανθρωπίας εὐρισκόμενος· στεροφόμενος τῆς θείας ἀντιλήψεως. Ἐργαζόμενον οὕτω τὸν ἄνθρωπον ἀποκλειστικῶς καὶ μόνον διὰ τὸν πλουτισμὸν καὶ τὸ χρήμα, ἢ προσπάθειά του αὕτη τὸν

ἀπομακρύνει ἀπὸ τὸν Θεόν, μὲ σκληρὰς τὰς συνεπείας· τὸν καθιστᾷ ἀδιάφορον πρὸς τὸν προσορισμὸν του, τὰ καθήκοντά του ἐν μιᾷ δὲ λέξει, φιλαργυρον, σκληροκαρδον, ματαιόδοξον, σφετεριστὴν, κακόν, διαχειριστὴν τοῦ πλούτου, τὸν ὅποιον τοῦ ἐνεπιτεύθη ἡ εὐεργεσία τοῦ Θεοῦ, νεκρὸν κατὰ τὴν ψυχὴν· ζῶντα κατὰ τὰς σαρκικὰς ἐπιθυμίας.

Πλούσιος ὁ ἄνθρωπος τῆς παραβολῆς, εἰς τὰ ἀγαθὰ τοῦ κόσμου τῆς ματαιοδοξίας, τῆς ἰλῆς, τῆς φιλαργυρίας, τῆς διαφθορᾶς, ἀναφέρεται ἀνωνύμως ἐπὶ τοῦ Κυρίου εἰς τὴν παραβολὴν ταύτην· νεκρὸς αὐτὸς εἰς τὰ ἀγαθὰ τὰ παρὰ τοῦ Θεοῦ παρεχόμενα· πτωχὸς τῆς θείας χάριτος. Ἀποτέλεσμα: Αἰώνιος θάνατος τῆς καταδίκης· ἡ κληρονομία τῆς ἀβύσσου τῆς καλίας.

Πτωχὸς ὁ Λάζαρος τῆς παραβολῆς, εἰς τὰ ἀγαθὰ τῆς παρουσίας ζωῆς· πλούσιος εἰς τὰ πνευματικὰ ἀγαθὰ· ὀνομαστός ὑπὸ τοῦ Κυρίου εἰς τὴν παραβολὴν· ἄξιος τῆς τιμῆς ταύτης, διὰ τὴν ἐπιδειχθεῖσαν ὑπὸ τούτου εἰς τὰς θλίψεις ὑπομονήν· τὴν πτωχείαν του, τὴν ἀσθένειάν του, τὰ ἔλαττα του, τοὺς φρικτοὺς πόνους ἐκ τῶν πληγῶν του· ὑπομένων ἀναμεικτῶς τὴν δοκιμασίαν τοῦ παρόντος βίου, δοξολογῶν τὸν Θεόν. Ἀποτέλεσμα: διὰ τῆς ὑπομονῆς καὶ τῶν θλίψεων, ἡ αἰώνιος ζωὴ ἡ κληρονομία τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν.

«Οὐδεὶς οὐκείτης δύναται δυοὶ κυρίους δουλέειν· ἢ γὰρ τὸν ἓνα μισήσει καὶ τὸν ἕτερον ἀγαπήσει, ἢ ἐνὸς ἀντιθέεται καὶ τοῦ ἑτέρου κατακροτηθήσεται. Οὐ δύνασθε Θεῷ δουλέειν καὶ μαμωνᾷ. Ἦκουον δὲ ταῦτα πάντα καὶ οἱ Φαρισαῖοι φιλάργυροι ὑπάρχοντες καὶ ἐξεμμετρήριζον αὐτόν» (Λουκᾶ Κεφάλαιον τὸ αὐτὸ 16ον, στίχος 13, 14).

Τὸ κατηγορεῖ τοῦ Κυρίου, ἀντηχεῖ ἀνὰ τοὺς αἰῶνας πρὸς πάντας· τὸ προσηληθῆτον τῆς δικαιοσύνης του, πληροφορεῖ πᾶσαν ψυχὴν, καρδίαν καὶ συνείδησιν, τοῦτον πνευματικὴ καλλιέργεια ἀπαιτεῖται μόνον ὅπως καρποφορήσῃ εἰς πάντας ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ καὶ ἀποδόσῃ καρποὺς πλουσίας καὶ εὐεργετικαί, εἰς τὰς πεινώσας ψυχάς.

Τρίστας διδασκαλίας διὰ τὸν ἄνθρωπον, παρέχουν τὰ προσκετεθέντα, τὸσον τὸ γεγονὸς τῆς προδοσίας τοῦ δαδίου μαθητοῦ Ἰούδα τοῦ Ἰσκαριώτου, ὅσον καὶ αἱ ἀναπτυχθεῖσαι κατὰ τὸ δυνάτον περικυψαί, ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν Ἀγίου Εὐαγγελίου, ταυτέστιν τῆς θεραπείας τοῦ δαιμονιοζομένου τῶν Γεργεσηνῶν καὶ τῆς παραβολῆς τοῦ πλουτοῦ καὶ τοῦ Λαζάρου, ὡς

«ἐπιστήμης» εἰσῆχθη. Μῆπως φαντάζεται ὅτι τώρα... ἀνεκαλύφθησαν αὐτὰ τὰ πράγματα; Αὐτὰ ἦσαν γνωστά ἀπὸ πολλῶν αἰώνων. Ἦσαν λοιπὸν τέσπ' ἀσυγχώστως ἄμελεῖς ἢ ἀδιάφοροι ἔναντι τῆς ἐπιστήμης οἱ Πατέρες μας; Ἄς ἐννοήσουν, ὁ ἐπιστολογράφος σας καὶ πάντες οἱ ἐνδιαφερόμενοι, ὅτι αὐτὰ εἶναι μία ἀνακρίσιμη ὁπότη. Οὐτε ἀστρονομικὴν ἀκρίβειαν ἔχει τὸ «νέον ἡμερολόγιον»· οἱ πλέον εἰδηκοὶ μαθηματικοὶ καὶ ἀστρονόμοι διακηρύσσουν ὅτι: «ἡ ἀστρονομία ἐν τῷ ζητήματι τοῦ μήκους τοῦ ἀκριβοῦς ἡλιακοῦ ἔτους δὲν εἶπεν ἀκόμη τὴν τελευταίαν λέξιν, διὸ καὶ ἡ κατασκευὴ ἡλιακοῦ ἡμερολογίου τὴν ἀπόλυτον ἀκριβείαν κεκτημένου εἶναι ἀδύνατος. Βεβῶ καὶ ἐπιζητεῖται διαρκῶς ἡ εὐρεσις... νέου ἡμερολογίου! Οὐτε χάριν τῆς ἐπιστήμης εἰσῆχθη· οὔτε ἑκάμαν λόγον περὶ «ἐπιστήμης» ἐκείνου πού τὸ εἰσῆγαγον. Εἶδομεν ἀνωτέρω διατὶ εἰσῆχθη.

Ἄς συνειδητοποιήσουν οἱ Ἕλληνες Χριστιανοὶ ὅτι ἡ εἰσαγωγή τοῦ νεσημερολογισμοῦ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν μας εἶναι ἔργον τῶν ἀπατεώνων τῆς Δόσεως, εἶναι ξένον πρὸς ἡμᾶς στοιχεῖον· καὶ ἄς ἐπιστρέψουν εἰς τὰ τῶν Πατέρων μας, εἰς τὰ τοῦ Ἔθνους μας, ἂν θέλωμεν νὰ σωθῶμεν καὶ ὡς ψυχὰ καὶ ὡς Ὁρθόδοξία καὶ ὡς Ἔθνος. Εἰς τὰ τῶν ξένων δὲν πρόκειται νὰ σωθῶμεν.

Παῦλος Μοναχὸς

πρός τὰ καταστροφικά αποτελέσματα τῆς φιλαργυρίας.

Μήτηρ πάσης κακίας ἡ φιλαργυρία καὶ ἡ ἀποστροφή ἐκ ταύτης ἐνδείκνυνται διὰ πάντα ἀνθρώπον, ποθοῦντα τὸν δρόμον τῆς ἀρετῆς καὶ τῆς πνευματικῆς σωτηρίας· τὸ μοναδικὸν ὁρόσημον τῆς κατὰ Θεὸν ζωῆς. Διότι τότε καὶ μόνον δύναται ὁ ἄνθρωπος, διὰ τῆς θείας βοηθείας, ὅπως δομῶσιν τὰ πάθη καὶ διὰ τῶν ἔργων τῆς ἀρετῆς τῶν προσερχομένων ἐκ τῆς ἀγάπης, τῆς ἀληθοῦς κατὰ Θεὸν ἀγάπης, ἥτις εἶναι καὶ τὸ ποθητὸν ὁρόσημον, θέλει ἐπιτύχῃ σωτηριώδη αποτελέσματα.

Μαρτυρεῖ ἐκ τῆς Καινῆς Διαθήκης, ἀληθῆς καὶ βεβαία ἡ παρατηρούμενη ἐν συνεχείᾳ περικυβερνήτης: «Ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστίν, καὶ ὁ μένων ἐν τῇ ἀγάπῃ ἐν τῷ Θεῷ μένει καὶ ὁ Θεὸς ἐν αὐτῷ». (Α' Ἰωάννου, Κεφ. 4 στίχος 16). Κατὰ συνέπειαν, ἡ ἀγάπη αὕτη οὐρανὸν θεῶν παρεχομένη, πρὸς πάντα ἄνθρωπον ποθοῦντα τὸν δρόμον τῆς ἀρετῆς, εἶναι ἱκανὴ, ὅπως θεραπεύσῃ ὡς δραστηκὸν φάρμακον, τὸ πάθος τῆς φιλαργυρίας, ἐπιούσῃ τὰς πληγὰς τῆς κακίας, ἀφανίσῃ τὸν λήθαργον τῆς ψυχῆς καὶ παράσῃ πνευματικὴν διαύγειαν εἰς τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν. Πράγματι εἶναι γεγονὸς ἀκαμφτήρητον ταῦτο: «Ὅπου ἀγάπη κατὰ Θεόν, ἐκεῖ πίστις, ἐκεῖ πραότης, ἐκεῖ ἐγκράτεια, ἐκεῖ εὐσέβεια, ἐκεῖ μακροθυμία, ἐκεῖ ἐλεημοσύνη, ἐκεῖ φιλάνθρωπία. Ὅπου ἀγάπη κατὰ Θεόν, τὸ μῖσος φυγαδεύεται, τὸ πάθος τῆς φιλαργυρίας νικᾶται, τῆς σαρκὸς τὰ φλογώδη ἔλκη τῆς ἁμαρτίας καὶ τῆς ψυχῆς οἱ μολυσμοὶ ἐξαφανίζονται.

Φανεραὶ αἱ ἀντιθέσεις: α) Ἀγάπη — Φιλάνθρωπία. β) Μῖσος — Φιλαργυρία. Ἡ πρώτη ὁμῶς ὁδηγεῖ εἰς τὴν σωτηρίαν· ἡ δευτέρα ὁμῶς, ἀλλοτρίων, ὁδηγεῖ εἰς τὴν ἀβυσσον. Ἀντίδοτον τῆς φιλαργυρίας ἡ φιλάνθρωπία, διὰ τῆς ἐλεημοσύνης παρεχομένη τῇ γνήσιον τέκνον τῆς ἀγάπης. Πλείστα παραδείγματα ἐκ τῆς Καινῆς Διαθήκης, ὡς σωτηριώδεις διδασκαλίαι παρεχόμενα, ἀποδεικνύουν τοῦ λόγου τὸ ἀληθές. Καὶ ἰδοὺ ἡ ἀπόδειξις τούτων. Πρώτη: «Ἐπιώχυνσε πλούσιος ὢν, ἵνα ὁμῶς τῇ ἐκείνου πτωχείᾳ πλουτήσῃτε», θορυβοῦναι ὁ θεὸς Ἀποστόλος Παῦλος, εἰς τὴν Β' πρὸς Κορινθίους ἐπιστολὴν του (Κεφ. 8 στίχοι 9) ἵνα πληροφορήσῃ ἀνὰ τοὺς αἰῶνας τὴν παραταίσαν ἀνθρωπότητα, ὅτι τὸ μέγεθος τῆς φιλάνθρωπίας τοῦ ἐνανθρωπήσαντος Θεοῦ, τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἶναι ἱκανὸν ὅπως κατασιγάσῃ τὰ ἀνθρώπινα πάθη τῆς σαρκὸς καὶ τοῦ πνεύματος, ἀφανίσῃ τὸ μῖσος καὶ ὁδηγήσῃ εἰς σωτηρίαν, ἀρετὴν μόνον μικρὰ ἀλλὰ σταθερὰ προσήλωση τοῦ ἀνθρώπου, πρὸς τὸν θεῖον Νόμον τοῦ Κυρίου καὶ ἐρασημότητά του πρὸς πάντων, μετὰ τοῦ προσήκουτος σεβασμοῦ καὶ τῆς οφειλομένης ἀγάπης.

Μέγιστον θὰ εἶναι τὸ κέρδος, τὸ ὁποῖον θέλει προκύβη ἐκ τῆς τοιαύτης, παρ' ἡμῶν ἐν τῇ πράξει ἐφαρμογῆς. Κέρδος πράγματι, προϊόν τῆς ἀγάπης, εἰς πάντα ὠφέλιμον καὶ ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν. Δευτέρα ἀ-

πόδειξις: «Κἀγὼ ἐὰν ὑψωθῶ ἐκ τῆς γῆς, πάντας ἑλκύσω πρὸς ἐμαυτὸν» ἀναφωνεῖ τοὺς λόγους τοῦτοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ, ὁ ἐπιστήθιος ἡγοσημένος φίλος καὶ μαθητὴς τοῦ Κυρίου, ὁ Εὐαγγελιστὴς τῆς ἀγάπης, Ἰωάννης ὁ Θεολόγος. (Ἰωάν. Κεφ. 12, στίχος 32) Ἀποτελέσματα καὶ τὸ γεγονὸς τοῦτο τῆς ἀγάπης, τῆς μακροθυμίας, τῆς φιλάνθρωπίας, τῆς ἐπὶ τοῦ Τιμίου Σταυροῦ θυσίας τοῦ Ἀνθρωποῦ, ἵνα πηγάσῃ εἰς τοὺς ἀνθρώπους τῆς ζωῆς τὸν γλυκασμόν, τὴν ἀθανασίαν, τὴν μακαριότητα, ὕψιστον δείγμα τῆς πρὸς τὴν ἀνθρωπότητα προνοίας καὶ ἐπισκέψεως.

Πρὸς τὰ ἐκεῖ καλοῦμεθα πάντες ὅπως κατευθύνωμεν τὴν πορείαν μας, ἵνα ἀντλήσωμεν ἐκείθεν τὸν πλουτισμὸν τῶν ἀγαθῶν καὶ τῶν θείων δωρεῶν, πρὸς παροχήν ὡς δρόσον πνευματικὴν καὶ εἰς τοὺς ἐκ τῆς ῥηματικῆς φλογίζομένους ἀδελφοὺς ἡμῶν, πρὸς ἐπίγνωσιν τῆς ἀληθείας καὶ ἐπιστροφὴν. Καὶ τρίτη ἀπόδειξις, ἡ παραβολὴ τοῦ καλοῦ Σαμαρείτου. (Λουκ. Κεφ. 10 στίχοι 25-37). Ἡ ἀνθρωπότης, — ὁ ἄνθρωπος τῆς παραβολῆς — ἀπομακρυνθεὶς τοῦ ὁμήλου προσορισμοῦ τῆς καὶ βαδίζουσα τὸν δρόμον τῆς κατὰστροφῆς, τὴν μικρὰν τοῦ Θεοῦ πορείαν, πρὸς τὴν αἰχμάλωσιαν ὑπὸ τοῦ Διαβόλου, τὴν πνευματικὴν γύμνωσιν ὑπὸ τῆς ἁμαρτίας — οἱ ληστὰς τῆς παραβολῆς — παραμένει αἰχμάλωτος, γυμνὴ, πληγωμένη καὶ ἡμιθανής, ἐπιζητοῦσα, εἰς τὴν ὁδὸν ταύτην κατέστησαν εὐρισκαμένη, τὸ ἔλεος, τὴν βοήθειαν. Οἱ ἐκπεσόντες τοῦ Μωσαϊκοῦ Νόμου — ὁ ἱερεὺς καὶ ὁ Λευΐτης τῆς παραβολῆς — τὴν βλέπουν κατακεκλιμένην, ἐτοιμοθάνατον καὶ ἀντιπαρέρχονται, χωρὶς προσφορὰν βοηθείας καὶ ἐκδήλωσιν συμπαιδείας, ἀδιάφοροι καὶ ἀνίκανοι πρὸς ταῦτα. Ἦλθεν ὁμῶς καὶ σιγγὴ τῆς λατρώσεως, καὶ τῆς σωτηρίας, — ὁ Σαμαρεῖτης τῆς παραβολῆς — ἡ ἐκδήλωσις τῆς ἀγάπης καὶ συμπαιδείας. Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, συμπαιδικῶς ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ καλοῦ Σαμαρείτου, εὐσεπλαγχνισθεὶς τὴν ἐν ἁμαρτίας εὐρισκαμένην καὶ πένθουσαν ἀνθρωπότητα, ὁδοιπλὸς εἰς πᾶσαν πόλιν καὶ χώραν, κατὰ τὴν ἐπίγειον σταδιοδρομίαν Του τῆς θείας ἐνανθρωπήσεώς Του, διδάσκει τὸν λόγον τῆς ἀληθείας, καὶ θεραπεύει τὰς νόσους. Τέλος διὰ τῆς ἐπὶ τοῦ Τιμίου Σταυροῦ, ὑπεράτης θυσίας Του καὶ τοῦ Τιμίου Αἱματος του, ζωογονεῖ τὴν ἐτοιμοθάνατον ἐκ τῆς ἁμαρτίας ἀνθρωπότητα καὶ παραδίδει ταύτην, εἰς τὴν ὑπ' αὐτοῦ τοῦ Κυρίου, ἰδρυθεῖσαν Ἀγίαν Ἐκκλησίαν Του, — πανδοχεῖον, τῆς παραβολῆς — πρὸς παντοτεινὴν σωτηρίαν, διὰ τῆς χάριτος τῶν θείων Του Μυστηρίων. Ὁ ἐνανθρωπήσας Τίος καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρός μετὰ τὴν ἐκλήρωσιν τῆς θείας Του ἀποστολῆς δὲν ἐγκαταλείπει τὸν ἄνθρωπον, ἀλλὰ μεριμνᾷ ἵνα ἡ σωτηρία καὶ ἡ θεραπεία τῶν πνευματικῶν ἀναγκῶν τοῦ ἀνθρώπου ὡς καὶ τῶν τοῦ σώματος εἶναι διαρκής. Προκειμένου δὲ ὅπως ἀναληφθῇ εἰς τοὺς οὐρανούς, ἐκείθεν ὅθεν κατήλθεν, πρὸς πραγματοποιήσιν τῆς θείας Του βουλῆς καὶ ἀποφάσεως, ἐν τῇ αὐτοῦ ἀγαθότητι καὶ φιλανθρωπείᾳ, ἔδωκεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν

Του, τούς Ἀποστόλους, τὸν ἱερὸν Κλήρον, τοὺς Ποιμένας καὶ Διδασκάλους — πανδοχεὺς τῆς παραβολῆς — τὸν θεῖον Νόμον του, τῆς Παλαιᾶς καὶ Καινῆς Διαθήκης, — δύο δημόσια τῆς παραβολῆς — πᾶν ὅτι ἀκριβῶς χρειάζεται διὰ τὴν ἐκπλήρωσιν τοῦ θεαρέστου ἔργου των, τῆς ὑψηλῆς ἀποστολῆς των, ὑποσχόμενος πλουσίαν τὴν ἀνταμοιβήν, ἐν καιρῷ εὐθέτω, κατὰ τὴν δευτέραν παρουσίαν Του — δοθεῖσα ὑπόσχεσις εἰς τὸν πανδοχέα τῆς παραβολῆς—. Ἐκ τῶν ἐν τῇ παραβολῇ ταύτῃ ἀναπτυχθέντων προκύπτει ὅτι: Ἡ καρδιά, ἡ ἔλλειψις τῆς πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπης καὶ συμπαιδείας, ὑπερτεροῦν πρὸς στιγμήν, πρωταγεῖται ὅμως ἐν συνεχείᾳ ἢ ὑπερτάτῃ ἀγάπῃ, ἥτις διὰ τῆς φιλανθρωπίας ἐκδηλουμένη, ζωογονεῖ, σώζει, ὀδηγεῖ πρὸς σωτηρίαν, νοθεύει καὶ ἀναδεικνύει τέκνα τῆς εὐσεβείας, μακρὰν τῶν πώσης φύσεως παθῶν τῆς ἀμαρτίας.

Καὶ ἐκ τῶν τριῶν ἀναπτυχθεισῶν ὡς ἀνωτέρω περιπτώσεων — ἀποδείξεων καταδεικνύεται ὅτι τὸ μεγαδικὸν φρόνημα τῆς σωτηρίας ἢ φιλανθρωπία διὰ τῆς ἀγάπης ἀσκημένη, εἶναι ἡ μόνη ἰκανὴ ὅπως ἐξαφενίσει πᾶσαν κακίαν ὡς καὶ αὐτὸ τοῦτο τὸ πάθος τῆς φιλαργυρίας, ἐκ τῆς αὐτῆς τῆς καρδίας προερχόμενον.

Κατὰ συνέλειαν καλούμεθα, πάντες, ὅπως σπουδᾷ σῶμεν τὴν φιλανθρωπίαν, τὴν κατὰ πάντα σωτηριώδη τὸ θεῖον τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ ὑπόδειγμα, ἵνα κατὰ τὴν ἐπίγειον πορείαν μας, ἀποφύγομεν τὴν φιλαργυρίαν, τὴν πρόξενον κακίαν συναισθημάτων καὶ δολίων ἀποφάσεων.

Ἐν συμπεράσματι πληροφοροῦμεθα καὶ διδασκόμεθα ὅτι: εἰς καρδίας καὶ ψυχὰς πλήρεις τῆς ἀκτινοβολίας τῆς ἀγάπης, τῆς κατὰ Θεόν, ἡ καρδιά καὶ τὸ πάθος τῆς φιλαργυρίας, δὲν ἀναπτύσσονται, οὐδὲ εὐδοκίμων ἁλφύτεια πανταχόθεν θεβαιουμένη.

Ἐν κατακλείδι, πρὸ ἡμῶν προβάλλουν δύο δρόμοι: ὁ εἰς μὲν τῆς ἀγάπης, μὲ κατεύθυνσιν πρὸς τὴν ἐλπίδα τῆς σωτηρίας· ὁ ἕτερος δὲ τοῦ πάθους τῆς φιλαργυρίας, μὲ κατεύθυνσιν πρὸς τὸ βάραθρον τῆς ἀπολείας. Ὑπὸ τῶν ἱερῶν διδαχῶν προτρεπούμεθα ὅπως ἀκαλουθήσωμεν τὸν κρείττονα θέλομεν δὲ ἐπιτέχει τοῦτο, ἐὰν πάντοτε τὰ χεῖλη ἡμῶν προσφέρουν μετὰ παρηγορίας τὸ θεόπνευστον λόγιον: Γνωρισόν μοι, Κύριε, ὁδὸν ἐν ἣ πορεύσομαι, ὅτι πρὸς σέ ἤρα τὴν ψυχὴν μου· Κύριε, πρὸς σέ κατέφυγον· δίδαξόν με τοῦ ποιεῖν τὸ θέλημά σου, ὅτι σὺ εἶ ὁ Θεός μου τὸ πνεῦμα σου τὸ ἀγαθὸν ὀδηγήσει με ἐν γῇ εὐθείᾳ». (Ψαλμὸς 142, στίχος 8, 9, 10). Ἡ ἐκλογή ἀνήκει ἐλευθέρως εἰς ἡμᾶς· τῆς συνειδήσεως ἡμῶν μαρτυρώσης κατὰ περίπτωσιν. Ἀμήν.

ΑΡΙΣΤΕΙΔΗΣ Σ. ΚΑΡΒΕΛΑΣ

Ἔγραψον κατὰ μήνα Νοέμβριον 1973, 12ην καὶ 13ην, ἑορταῖς, τῶν Ἁγίων Ἰωάννου τοῦ Ἐλεήμονος καὶ Ἰωάννου τοῦ Χρυσόστομου.

Η ΔΡΑΣΙΣ ΤΗΣ ΕΠΑΡΧΙΑΣ

ΔΡΑΜΑ, Αὐγούστος 1974.—

Μόλις ἐκπρόχθη ἡ ἐπιστράτευσις τῆς Ἑλλάδος· λόγῳ τοῦ Ἐθνικοῦ Κυπριακοῦ ζητήματος ἤρχισαν αἱ Παρακλήσεις πρὸς τὴν Ὑπέρμαχον Στρατηγὸν Θεοτόκον ὑπὲρ τῶν στρατευθέντων, καὶ μὲ λόγους τοῦ Αἰδεσιμωτάτου Ἐφημερίου μας πρὸς τὰ συσφρόντα πλήρη πιστῶν ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ τῆς Γενναίας Ὁρθοδόξιας Ἀγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν. Πικρίαν συνέχει τοὺς πάντας διὰ τὴν ἐπὶ τὰ χεῖρω ἔκβασιν τῆς βαρβαρικῆς ἐισβολῆς τῶν Τούρκων εἰς τὴν αἱματοδοκημένην Κύπρον.

Τὸ Σάββατον τῆς 28ης Ἰουλίου ὁ Ἐφημερίῳς μας συμμετέσχε εἰς τὴν Ἱερὰν Πανήγυριν ἐν Θεσ/κῇ τῆς Ὀσίας Εἰρήνης τοῦ Χρυσοθαλάσσιου μετὰ τοῦ δεξιοῦ τοῦ ἱεροφάντου Κ.Γ. Λαμπριδῆ.

Τὴν ἡγν Αὐγούστου ἐγένετο εἰς τὸ Μονομελὲς ἡ δίκη τοῦ Αἰδεσιμωτάτου Ἐφημερίου μας π. Μιχαὴλ Ν. Σαββασοῦλου «ἐπὶ ἀντιποιήσεσι Ἑκκλ. Ἀρχῆς». Συνήγορος παρέστη ὁ δικηγόρος κ. Προκοπίου ὅστις μὲ πειστικὰ νομικὰ ἐπιχειρήματα ἐσάρωσε τὴν κατηγορίαν. Ὁ κατηγορούμενος σθεναρῶς ἠρνήθη τὴν κατηγορίαν εἰπὼν ἐχειροτονήθην νομίμως Ἱερεὺς τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1948 ἐν Ἀθήναις ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου τῆς Ἑκκλησίας τῶν Παλαισημερολογιτῶν Μητροπολίτου κυροῦ Χρυσόστομου πρ. Φλωρίνης καὶ μὲ τὴν παρουσίαν τοῦ μακαρίτου Στρατηγοῦ Γεωργίου Γρίβα Διγενῆ καὶ τοῦ Ἐπιτελείου του, 23 χρόνια συνεχῶς ἱεουργῶν ἐν Δράμᾳ εἰς ἰδιωτικὸν ναὸν ὑπὸ τὴν προστασίαν τῶν νόμων τοῦ Κράτους. Ἡ Ἑκκλησία Παλαισημερολογιτῶν Ντὲ Φάκτο εἶναι ἀνεγνωρισμένη ἀπὸ τὸ Κράτος. Ὁ πρ. Φλωρίνης κυρὸς Χρυσόστομος ἦτο μία κορυφὴ τῆς Ἑκκλησίας, διάνοια ἐξαιρετικῆς πυγμῆς καὶ κύρους καὶ ἐνεφορεῖτο μὲ θαθείας Ὁρθόδοξος καὶ ἐθνικῆς βασιλικῆς ἀρχῆς. Ἐπὶ εἰκοσαετίαν ὄλην διοίκησε μετ' ἄλλων ἐπισκόπων τὴν Ἑκκλησίαν μας καὶ κάθε ἔτος εἰς Π. Φάληρον Ἀθηνῶν εἰς τὰς 6 Ἰανουαρίου ἐροῦπτε τὸν Τίμιον Σταυρὸν εἰς τὴν θάλασσαν παρουσία χιλιάδων λαοῦ καὶ πολυπληθοῦς Ἱεροῦ Κλήρου, πλασματικῶν πάντοτε ἀπὸ ὑποηγούς, βουλευτάς, δημάρχους καὶ λοιποὺς ἐπιστήμους, ὅπου τὸ θεδεῖον αἱ δύο αὗται ἐφημερίδες — ἡ «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδόξιας» τὸ 1947 καὶ 1948. Τὸ δικαστήριον εὐμενῶς ἤκουσε τὸν δικαζόμενον Ἱερέα καὶ αἱ δύο παλαιαὶ ἐφημερίδες ἔκαμαν ἐντύπωσιν· θαθεῖαν εἰς τοὺς δικαστάς ὅποτε ὁ κύριος Εἰσαγγελεὺς ἐπρότεινε τὴν ἀθώωσιν τοῦ Ἱερέως μας. Πρὸς ἠθικὴν ὑποστήριξιν μέγα πλῆθος Παλαισημερολογιτῶν τῆς πόλεως καὶ κοινοτήτων παρέστησαν κατὰ τὴν δίκην καὶ συνεχάρησαν τὸν ἀθωοθέντα Ἱερέα τῶν Γ.Ο.Χ. τῆς Ἑλλάδος.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Γ. ΛΑΜΠΡΙΔΗΣ

Διὰ τοὺς Γονεῖς

ΤΑ ΣΦΑΛΜΑΤΑ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

Τὴν συνηθεστέραν ἀφορμὴν διὰ νὰ ἐπέμβουν παιδαγωγικῶς οἱ γονεῖς, δίδουν ἀναμφιβόλως τὰ σφάλματα τοῦ παιδιοῦ. Ἐὰν τὸ ἀμορτάνειν εἶναι ἀνθρώπινον, ὁ καινὸν αὐτός λογέει βεβαίως καὶ διὰ τὴν παιδικὴν ἡλικίαν. Τὸ παιδί εὐρίσκεται εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς ζωῆς του καὶ εἶναι φυσικὸν τὸ ὅτι δὲν ἔχει μορφώσει ἀκόμῃ χαρακτῆρα καὶ βίον ἀρετῆς. Διὰ τοῦτο, δὲν εἶναι παράδοξον τὸ ὅτι ἐνωρίτατα παρουσιάζει ἐλαττώματα, κακίας, σφάλματα—μεγάλα ἢ μικρά. Ἄλλοτε ὠθεῖται ἀπὸ ἐμφύτους κακίας καὶ κλίσεις ἀμαρτωλῆς τῆς ὁποίας ἔχει κληρονομήσει ἀπὸ τοὺς γονεῖς καὶ προπατόρας του. Ἄλλοτε παρουσιάζεται εἰς λόγους καὶ πράξεις κακὰς καὶ συμπεριφορὰν ἀνάμορστον ἕνεκα τῶν κακῶν πειραδευμάτων ποὺ βλέπει εἰς τὸν δρόμον, εἰς τὸ σχολεῖον, σιγνότητα δὲ καὶ ἐντὸς τῆς οἰκογενείας του. Λόγοι ἀπρεπεῖς καὶ ὕβριστοι, παρόλογοι ἀπειθήσεις καὶ θυμοὶ κα φωναὶ κα κραυγαί, ἀπειθεία καὶ παρὰκοή καὶ ἰσχυρογνωμοσύνη καὶ πείσμα, ἀπειρημία εἰς τὴν ἐκτέλεσιν ὀρισμένων καθήκοντων, εἴτε ὅσον ἀφορὰ τὸ σχολεῖον καὶ τὰ μαθήματα, εἴτε ὅσον ἀφορὰ τὴν ὅλην ζωὴν του ἐντὸς τῆς οἰκογενείας ἀταξία, σοβαρά καὶ ζημίαι καὶ φιλονικίαι καὶ κλοπαὶ καὶ ψευδολογίαι καὶ ἄλλα τοιαῦτα δημιουργοῦν συχνὰ ὄχι μόνον ἀνησυχίαν κα ταραχὴν εἰς τὴν οἰκογένειαν ἀλλὰ καὶ ἀληθινὴν ἀναισθησίαν. Ἐκ τούτου παρουσιάζεται ἀνάγκη τῆς ἐπεμβάσεως τῶν γονέων. Ποῖος δὲ πρέπει νὰ εἶναι ὁ σκοπὸς τῆς ἐπεμβάσεως τῶν γονέων; Ὅχι βεβαίως ἡ ἐκδίκησις κατὰ τοῦ παρεκτραπέντος. Οὔτε ἡ προσωπικὴ τῶν ἐνοκατήκων εἰς περιπτώσεις κατὰ τὰς ὁποίας ἐδίχθη ἡ πατρικὴ τῶν ἐξουσίαι καὶ ἀσθεντία. Τοιαῦτα ἐλαττώματα εἶναι προσωρινά ὄχι νὰ διορθώσουν ἓνα κακὸν ἀλλὰ νὰ δημιουργήσουν ἄλλα ἴσως μεγαλύτερα καὶ χειρότερα, πρὸς ζημίαν κα τῶν παιδιῶν κα αὐτῶν τῶν γονέων. Ὁ σκοπὸς τῆς ἐπεμβάσεως τῶν γονέων πρέπει νὰ εἶναι κατ' ἐξοχὴν διδασκαλὸς κα παιδαγωγικὸς. Πρόκειται νὰ ἐπαναφέρουν τὸν παρεκτραπέντα εἰς τὴν εὐθείαν ὁδόν. Πρόκειται νὰ τοῦ ὑποδείξουν τὸ σφάλμα του, νὰ τὸν διαφωτίσουν περὶ τῆς ἐνόχης του, νὰ τοῦ δώσουν τὰς καταλλήλους ὁδηγίας, νὰ κινήσουν τὴν θέλησίν του εἰς τὴν ἀπόφασιν τῆς διορθώσεως. Ὅταν τοιοῦτος τεθῇ ὁ σκοπός, ἀποτελεῖ βεβαίως καθήκον ἱερὸν πρὸς τὰ τέκνα ἢ ἐπεμβάσεις τῶν γονέων. Πόσα δὲ ἔχουν νὰ κερδίσουν τὰ τέκνα ἀπὸ μίαν καλὴν ἐπέμβασιν τῶν γονέων, κα πόσα ἔχουν νὰ ζημιωθῶν ἀπὸ τὴν ἀδιαφορίαν τῶν ἢ ἀπὸ τὴν κακὴν κα ἀδεξίαν κα ἐμπαθεῖ ἐπέμβασιν τῶν, δὲν εἶναι δύσκολον πᾶς τις νὰ ἐννοήσῃ. Μία καλὴ κα συνετὴ ἐπέμβασις τῶν γονέων εἶναι

ἱκανὴ νὰ βάλλῃ τὰ πράγματα εἰς τὴν θέσιν των. Ὅχι μόνον τὸν παρεκτραπέντα νὰ συνετῇ κα νὰ τὸν οδηγήσῃ εἰς τὸν δρόμον τῆς διορθώσεως, ἀλλὰ κα νὰ προλάβῃ ἄλλας μεγαλύτερας παρεκτροπὰς κα νὰ παιγίσῃ ἐντὸς τῆς οἰκογενείας τὴν τάξιν, τὴν παιδαγωγίαν, τὴν γαλήνην, τὴν ἀρμονίαν. Μία ὅμως κακὴ ἐπέμβασις εἶναι ἐξ ἀρχῆς καταδικασμένη νὰ φέρῃ ἀποτελέσματα ἀντίθετα τῶν προσδοκωμένων.

Διότι μία φυσικὰ θέλει τὸν κατὰλληλον τρόπον διὰ νὰ σθεσθῇ ἐγκρίτως κα ἐντελῶς. Καὶ μίαν οἰκονομὴν ποὺ ἀρχίζει νὰ καταρθεῖ, χρειάζεται βεβαίως πολλὴν προσοχὴν κα τέχνην, διὰ νὰ συγκροτηθῇ κα στερεωθῇ. Καὶ μία πληγὴ εἰς τὸ σῶμα ἀπαιτεῖ τὴν κατάλληλον μεταχείρισιν κα περιποίησιν, διὰ νὰ ἐπουλωθῇ ταχέως κα ἀσφαλῶς.

Παρομοίως λοιπὸν κα ἡ ἐπέμβασις τῶν γονέων πρὸς διορθώσιν ἐνὸς σφάλματος ἢ παρεκτροπῆς τοῦ παιδιοῦ, πρέπει νὰ εἶναι μετρημένη, συνετὴ, ἐσκεμμένη διότι ἄλλως κινδυνεύει ὄχι μόνον νὰ καταλήξῃ, εἰς πλήρη ἀπιστοχίαν, ἀλλὰ καὶ νὰ χειροτερεύσῃ τὴν κατὰστασιν.

Ἐὰν δὲ καὶ ἡ καλὴ ἢ κακὴ ἐπέμβασις τῶν γονέων ἔχει πολλὴν σημασίαν διὰ τὰ σφάλματα τῶν παιδιῶν, ἐπίσης ἔχει σημασίαν ἡ ἀδιαφορία τὴν ὁποίαν δεικνύουν μερικαὶ γονεῖς. Εἴτε ἀπὸ ὑπερβολικὸν κα τυφλὸν φιλτρον πρὸς τὰ παιδιά τὰ ὁποῖα δὲν θέλουν ποτὲ νὰ λυπηθῶν, εἴτε διότι δὲν δίδουν σημασίαν εἰς τὰς παρεκτροπὰς των κα δὲν εἶναι εἰς θέσιν νὰ προειδοῦν τὰς συνεπείας των, εἴτε διότι δὲν θέλουν νὰ σκοτισθῶν κα νὰ ταραχθῶν σκέπουν ψυχροὶ θεαταὶ τῆς καθῆς διαγωγῆς τῶν παιδιῶν των κα δὲν ἐννοοῦν νὰ κατηύθουν κα ἐπέμβουν. Ἡ ἀδιαφορία αὕτη, ἡ ὁποία ἀρνεῖται τὸ κακὸν νὰ ἀρνηθῇ ἐλευθέρας καταντῇ ὄχι ἀπλῶς ἔνοχος, ἀλλὰ κα ἐγκληματικὴ. Διότι, ἕνεκα τῆς ἀδιαφορίας αὐτῆς, εἶναι φυσικὸν βέβαια τὰ παιδιά νὰ μορφώσουν συνήθειας κακίας κα χαρακτῆρα ἀνόμελον ἕνεκα τοῦ ὁποίου τὸ μέλλον των προμηνύεται ποτὶ σκοτεινόν κα ἀτυχές. Ἄς προσθέσωμεν δὲ ὅτι πρῶτοι οἱ ἀδιάφοροι γονεῖς θὰ δοκιμάσουν ἀπὸ τὰ παιδιά των τὰ μικρὰ ἐπακόλουθα τῆς ἐνόχου ἀδιαφορίας των. Εἶναι λοιπὸν ἀνάγκη νὰ ἐπεμβαίνω οἱ γονεῖς ὅσας παρεκτρέπονται τὰ παιδιά κα παρνοσάζουν κακίας, κα ἐλαττώματα κα συμπεριφορὰν ἀξιοκατάκριτον. Ἀλλὰ τὸ ζήτημα τοῦτο παρουσιάζει πολλὰς ἀπόψεις κα περιπτώσεις κα εἶναι ἀνάγκη ν' ἀσχοληθῶμεν με αὐτὰς ἐκτενέστερον εἰς τὴν συνέχειαν τῶν ἀρθρων μας.

Ο Πατριάρχης Δημήτριος «ἀποσχηματίζει» τοὺς Ζηλωτὰς Πατέρας τοῦ Ἀγίου Ὁρους

Τὴν 1ην Αὐγούστου 1974 ὁ ὀνομαζόμενος οἰκουμενικὸς πατριάρχης Κων/πόλεως, Δημήτριος, διέπραξεν τὴν ἱεροσυλίαν τοῦ νὰ «ἀποσχηματίσῃ» διὰ συνοδικῆς πράξεως ὀριζομένους ζηλωτὰς μοναχοὺς τοῦ Ἀγίου Ὁρους καὶ συγκεκριμένως τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Ὑψιγμένηου.

Ὅπως κάθε ὀρθόδοξος χριστιανὸς ὀφείλει νὰ γνωρίζῃ, ἡ μοναχικὴ ιδιότης δὲν ἀποτελεῖ ἕνα ἀξίωμα ἀλλὰ μίαν ἀφιέρωσιν εἰς τὸν Θεὸν διὰ τῆς μετανοίας. Τὰ ὑπουργήματα τοῦ Διακόνου, τοῦ Πρεσβυτέρου καὶ τοῦ Ἐπισκόπου ἀποτελοῦν ἀξιώματα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, πλὴν οὐχὶ ἡ μοναχικὴ ιδιότης.

Ἐὰν ἕνας ἑγγαμῖος πρεσβύτερος ἢ διάκονος καθαιρεθῇ τοῦ ἀξιώματός του, ἐπανέρχεται εἰς τὴν τάξιν τῶν λαϊκῶν. Ἐὰν ἕνας ἱερομόναχος ἢ ἕνας ἐπίσκοπος καθαιρεθῇ, ἐπανέρχεται εἰς τὴν τάξιν τῶν μοναχῶν διότι ἡ μοναχικὴ ιδιότης δὲν εἶναι δυνατόν νὰ τοὺς ἀφαιρεθῇ ἐκ μέρους μίᾳς ἐκκλησιαστικῆς ἀρχῆς, ἀλλὰ οὔτε οἱ ἴδιοι δὲν δύνανται νὰ τὴν ἀπαρνηθοῦν.

Ἡ μοναχικὴ ιδιότης λοιπὸν, ὡς ἀφιέρωσις ἐν τῇ μετανοίᾳ τυγχάνει ισόθους καὶ ἀναφαίρετος. Ἐστὼ καὶ ἂν ὁ μοναχὸς ἀλλάξῃ γνώμην ποταμίζοντα μοναχὸς, ἔστω καὶ ἂν διαπράξῃ τὰ χειρότερα ἀμαρτήματα, οὐδεὶς ἐπὶ τῆς γῆς δύναται νὰ τοῦ ἀφαιρέσῃ τὴν ἀφιέρωσιν τῆς μετανοίας του!

Διανοηθῆναι λοιπὸν τοῦ νὰ καθαιρῇ τις μοναχόν, ἀποτελεῖ ἱεροσυλίαν καθ' ὅτι θὰ ἐσήμαινεν ὅτι ἡ ἀμαρτία δυνατόν νὰ θριαμβεύσῃ τοῦ Ἐλέους τοῦ Θεοῦ, ἢ ὅτι τάχα ὑπάρχει εἶδος ἀμαρτίας ἢ ἀριθμὸς ἀμαρτιῶν τὰς ὁποίας ὁ Θεὸς ἀδυνατεῖ νὰ συγχωρήσῃ, ἢ ὅτι ὑπάρχει κατηγορία ἀνθρώπων εἰς τοὺς ὁποίους ὁ Θεὸς δὲν εἶναι διατεθειμένος νὰ παράσχωι τὴν μετάνοιαν!

Τὸ νὰ διανοηθῇ λοιπὸν τις νὰ καθαιρῇ μοναχόν ἀποτελεῖ ὕβριν πρὸς τὸν Σταυρὸν τοῦ Χριστοῦ καὶ ἅπαν τὸ Ἀπολυτρωτικὸν Ἔργον Αὐτοῦ τοῦ Σωτῆρος καὶ Θεοῦ ἡμῶν! Ἡ μοναχικὴ λοιπὸν ιδιότης εἶναι ἀναφαίρετος. Ὁ μοναχὸς παραμένει ὑπεύθυνος ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ τῶν ὑποσχέσεων τῆς ἀφιέρωσός του εἰς τὸ διηνεκές.

Κατὰ συνέπειαν, ἡ ἱερόσυλος πράξις τοῦ πατριάρχου Δημητρίου, θεωρεῖται ἄκυρος καὶ μὴ γενομένη παρεκτός τῆς ἱεροσυλίας. Ἀποτελεῖ ἀπλὴν θρησκευτικὴν αἰσχροκέρδειαν, νόμισμα ἄνευ ἀντικρυσμάτος, ἐπ' αὐτὴν καὶ κοινῶς λεγόμενον «μυλοφάρισμα»! Εἰς τὴν περίπτωσιν τῆς μοναστικῆς ἀφιέρωσός, δὲν πρόκειται περὶ «ἐξυψώσεως» τινὸς ὥστε νὰ δυνήθῃ τις ἀκολουθῶς νὰ ὁμιλήσῃ περὶ «ἐκπτώσεως». Ἄλλως τε ἡ πα-

τριαρχικὴ ἀπόφασις εἰς οὐδένα Ἱερὸν Κανὸνα ἢ στοιχεῖον τῆς Ἱερᾶς Παραδόσεως ἀναφέρεται. Εἶναι ἀπλῶς αὐθαίρετος παραλογισμὸς τοῦ δεσποτισμοῦ τοῦ Φαναρίου.

Πλὴν τὸ πατριαρχεῖον γνωρίζει ὅτι τὸ πλεῖστον δυστυχῶς τῶν ὀρθοδόξων ἀγνοεῖ τόσον τὴν Πίστιν ὅσον καὶ τὴν Τάξιν τῆς Ἐκκλησίας! Ἐποὶ ἐκμεταλλεύεται τὴν ἀγνοίαν διὰ νὰ ἐνσπείρῃ τὴν σύγχυσιν καὶ ἀμφιβολίαν. Προσπαθεῖ ν' ἀπογυμνώσῃ τοὺς Ζηλωτὰς Πατέρας τῆς ιδιότητός των τοῦ «Ἀγιορείτου Μοναχοῦ»! Διότι κατὰ τὴν Ὀρθόδοξον Παράδοσιν, ὁ τόπος τῆς Μετανοίας θεωρεῖται ἱερός, καὶ τοιοῦτα μάλιστα σημείον, ὥστε πολλοὶ πατέρες καὶ ἅγιοι προσέτιμησαν νὰ σφραγίσουν εἰς τὸν τόπον τῆς μετανοίας των παρὰ νὰ τὸν ἐγκαταλείψουν, καίτοι ἦσαν προειδοποιημένοι καὶ εἶχαν τὴν δυνατότητα νὰ τὸ πράξουν.

Ὁ διωγμὸς ὅμως τῶν Ζηλωτῶν Πατέρων ἐκ μέρους τοῦ Πατριαρχείου, δὲν εἶναι ἀπλῶς ἡθικῆς φύσεως, ἀλλὰ καὶ σωματικῆς. Διότι ἡ δῆθεν «ἐκπτώσις» ἐπιτρέπει ἀκολούθως εὐκολωτέραν τὴν κατάχρησιν καὶ καταστρατηγήσιν τοῦ Καταστατικοῦ τοῦ Ἀγίου Ὁρους ὥστε νὰ ἐκδιώξῃ τοὺς μοναχοὺς ἐκ τοῦ τόπου τῆς μετανοίας των ὑπὸ τὸ πρόσχημα ὅτι ἔγιναν... «λαϊκοί».

Ποιοὶ μὲν λοιπὸν θερμὴν ἐκκλησίαν πρὸς ἅπαντα τὰ ἀνὰ τὸν κόσμον μέλη τῆς καθ' ἡμᾶς Ἀδελφότητος, ὡς καὶ πρὸς πάντα ἄνθρωπον τίμιον, πιστεύοντα εἰς τὴν ἐλευθερίαν τῆς συνειδήσεως τὴν ὅποιαν μᾶς παρεχώσεν ὁ ἴδιος ὁ Θεός, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἐν τῷ Ἱερῷ Εὐαγγελίῳ, καθ' ἣν πᾶς ἄνθρωπος προικισθεὶς ὑπὸ τοῦ Θεοῦ μὲ τὸ αὐτεξούσιον, εἶναι ἐλεύθερος νὰ λατρεύῃ τὸν Θεὸν ἢ μὴ, νὰ κάμουν πᾶν τὸ δυνατόν ὅπως πληροφρηθῇ ἡ κοινὴ γνώμη περὶ τῆς ἐν λόγῳ αἰσχροκέρδειας καὶ ἐκκλησιαστικῆς αὐθαιρεσίας.

Τὸ νὰ προστατευθοῦν οἱ Ζηλωταὶ Πατέρες τοῦ Ἀγίου Ὁρους, δὲν ἀποτελεῖ καθήκον μόνον τῶν ὀρθοδόξων χριστιανῶν ἀλλὰ ἀποτελεῖ κοινὴν ἀνθρώπινον ὑποχρέωσιν. Ἐὰν οἱ διώκται δὲν ξεσκεπασθοῦν καὶ ἐπανέλθουν εἰς τὴν θέσιν των, καὶ ὁ διωγμὸς δὲν σταματήσῃ ἐν τῷ ἁμα, τότε θὰ καταστοῦν ἐτι καὶ περισσότερο θρασείας. Θὰ ἐπεκτείνων τὸν διωγμὸν εἰς ὁλόκληρον τὴν Ελλάδα ἀλλὰ καὶ εἰς ὁλόκληρον τὴν διασπαράν, ἐναντίον οἰουδήποτε κατὰ τοῦ ὁποίου δύνανται νὰ ἐπιβάλλουν τὴν αὐθαίρετον, παράνομον, δεσποτικὴν καὶ ἀντιευαγγελικὴν των κυριαρχίαν.

ΔΙΕΘΝΗΣ ΑΔΕΛΦΟΤΗΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ
ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ
«Η ΠΑΡΑΔΟΘΕΙΣΑ ΠΙΣΤΙΣ»

Ἐπιστολαί

Πρὸς τὸν διοικητὴν Ἀγίου Ὁρους, εἰς Καρυὰς
Κύριε Διοικητά,

Εὐχόμεθα ὑμῖν τὰ ἄριστα ἀπὸ Θεοῦ.

Πολλάκις συναντῶ ὑμᾶς περιερχόμενος τὸ Ἅγιον Ὅρος καὶ πολλάκις ἐπεθύμησα γράψαι πρὸς τὴν ὑμετέραν ἐξουχότητα. Ὅμως δὲν ἐπρατίον τοῦτο, ἀναμένων τὴν ἐπὶ τὸ βέλτιστον τροπὴν τῶν τελευταίων ἀνιχνεύτων γεγονότων ἐνταῦθα, ἐκ μέρους τῆς Ἱερᾶς Κοινότητος τῇ ὑμετέρᾳ συναρξείᾳ.

Ὅπως θὰ ἐνθυμείσθῃ, κατὰ τὸ ἀπόγευμα τῆς 6.11.1973 ἐκτάκτως ἐπισκεφθήκατε τὴν Ἱερὰν Μονὴν Ἐσφιγμένου. Οἱ πατέρες ὑπεδέχθησαν ὑμᾶς μετὰ τῆς προσκυνοῦσης τιμῆς περιχαρεῖς γενόμενοι καὶ ὁμοῦ μετὰ τῆς ἐμῆς ταπεινότητος, διατελὼν κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν ἐφημέριος, ἀνεπέμφαμεν ἱκετήριον εὐχὴν πρὸς τὴν Εὐφορον τοῦ Ἀγίου Ὁρους, ὑπὲρ διαφυλάξεως καὶ διαφωτίσεως ὑμῶν μετὰ τοῦ οἴκου ὑμῶν.

Ἀπαντῶντες εἰς τὴν προσφώνησιν κάποιου ἀδελφοῦ τῆς Μονῆς, εὐχαριστήσατε τὸν Ἅγιον Καθηγούμενον, τὸν ἐφημερεύοντα ἱερέα (τὸν ὑποφαινόμενον), τὸν προσφωνήσαντα ἀδελφόν, ὡς καὶ πάντας τοὺς πατέρας. Ὁμολογήσατε ἐντὸς τῆς ἐκκλησίας παρόντων καὶ πάντων τῶν ἀδελφῶν, ὅτι θέλετε ἐργασθῇ ὑπὲρ παντὸς ἀγαθοῦ καὶ πρὸς δόξαν τοῦ Ἀγιονύμου Ὁρους, ὅπου καὶ μακαριστοὶ καθίστανται, ὅχι μόνον οἱ καλῶς ἐν αὐτῷ πολιτευσάμενοι Μοναχοί, ἀλλὰ καὶ ὅσοι περιοδικῶς πολιτικοὶ ἄρχοντες τοῦτο ἐκυβέρνησαν καὶ ἐπόπτευσαν, συνωδᾷ τῶν ἀπαρασλεύτων καὶ ἀπαραιτήτων Μοναχικῶν θεσμῶν τῆς Ἀγιορειτικῆς πολιτείας.

Αἱ ἀμαρτίαι μας, ὅμως, κύριε Διοικητά, παρεμπόδισαν τὴν εἰς οὐρανὸν ἀνοδὸν τῆς ἱκετηρίου ὑπὲρ ὑμῶν εὐχῆς καὶ αἱ προσδοκίαι ἡμῶν ἐσβέσθησαν. Ἐνεργήσατε, δυστυχῶς, παρὰ πᾶσαν συνείδησιν χριστιανικὴν, παρὰ πάντα φόβον Θεοῦ, παρὰ πᾶσαν ἐθνικὴν ἀξιοπρέπειαν, ὅταν λέγετε ὅτι ζοῦμεν εἰς τὴν «Ἑλλάδα τῶν Ἑλλήνων Χριστιανῶν». Ἡβελήσατε ὥς φαίνεται, νὰ ἐπαναλάβετε θλιβεράν παρελθόντος ἱστορίαν, ἀνδρῶν, οἵτινες ἐμελάνωσαν διὰ τῶν ὀνομάτων τῶν χρυσᾶς σελίδας, στιγματίζοντες οὕτω τὸν βίαιον χαρακτήρα τους.

Θέλετε ἀποδείξιν; Ἀπελάσατε μοναχοὺς ἐξ Ἀγίου Ὁρους κατ' αὐτὰς τὰς ἡμέρας τῶν παθῶν τοῦ Κυρίου, κατὰ τὸν πλέον ἀνάριστον τρόπον. Καὶ ταῦτα, δικαστικῆς ἀποφάσεως ἄνευ, βάσεως δικαιοσύνης οὐδεμιᾶς, καὶ τολμᾶτε ἐπαναλαμβάνω νὰ λέγετε «Ἑλλὰς Ἑλλήνων Χριστιανῶν»; Ποῶς θὰ ἀκούσῃ ταῦτα καὶ δὲν θὰ φρίξῃ; Λίγη ἀξιοπρέπεια, λίγος φόβος Θεοῦ, κύριε Διοικητά, λίγη ἐντροπὴ σὰς παρακαλοῦμεν καὶ κάτω τὰς χεῖρας ὑμῶν ἀπὸ ἀφιερωμένους τῇ Θεῷ καὶ ταῖς χερσὶ μόνον σταυρὸν φέροντες, πειθόμενοι τῇ εἰπόντι

«ἐμοὶ ἐκδίκησις ἐγὼ ἀνταποδώσω». Παρακαλῶ τὴν ἀνδρείαν καὶ τὴν στρατηγικότητα ὑμῶν ὅχι εἰς αὐτὰς τοὺς «ἐχθροὺς» ὑμῶν.

Γνωρίζομεν, πρῶτον ποίας σκοτεινὰς δυνάμεις ὑπηρετεῖτε καὶ δεύτερον, κατὰ τὴν ὑμετέραν μαρτυρίαν, ὅτι τὴν Ἱερὰν Κοινότητα δύο - τρεῖς ἀνεπιθύμητοι καὶ τῶν ἰδίων ἐαυτῶν Μονῶν συνιστοῦν καὶ διοικοῦν. Τὰ δύο ταῦτα παρέσυραν ὑμᾶς ὅχι νὰ ἐκτελέσῃτε διαταγὰς ἀνωτέρων, ἀλλὰ κατὰ παράβασιν, τοὺς μὲν ἀπλοῖ-κοὺς καὶ ἀνοχυρήτους μοναχοὺς νὰ ἐκπορθήσῃτε, τοὺς δὲ μὴ δυνάμενος, κατεφύγατε εἰς μέσα κατ' αὐτῶν, μὲ θλιβεράς γνωστὰς δι' ὑμᾶς ἐπιπτώσεις, προσβάλλων οὕτω καὶ τὸ πρόσωπον ὑμῶν καὶ τὸ κράτος. Διότι πῶς, διὰ τοὺς μὲν ἐχρησιμοποίησατε χωροφύλακα καὶ ἐξωσίαν καὶ διὰ τοὺς δὲ ἀδυνατεῖτε; Ἄρα κατὰ «συνείδησιν» ὑμῶν ἐστὶ ἡ ἐπιχειρήσις καὶ τὸ ἔργον ὑμῶν.

Κύριε διοικητά. Τὰ θλιβερά γεγονότα δὲν θὰ παρίδῃ ἡ ἱστορία, ὅτινα ὑπερποντῶς καὶ παγκοσμίως διεδόθησαν. Δὲν ἐπιθυμοῦσαμεν τὰς μαύρας αὐτὰς σελίδας νὰ «διακοσμή» τὸ ὄνομα ὑμῶν.

Εἶναι γνωστὸν τοῖς πᾶσι, ὅτι ἡ ἱστορία ποτὲ δὲν ἀδικεῖ τοὺς ὑπὲρ τῆς εὐσεβείας ὑπομένοντας διωγμούς. Χαιρόμεθα, ἀλλὰ παράλληλα ὡς Ἑλλήνες λυπούμεθα διὰ τὸν Ἑλληνα ἀξιωματικὸν ὅστις κατηργάσθη ἐν τῇ ἀγῶνι κατὰ τὸν ἔσθθεν τῆς πατρίδος ἡμῶν ἀντιπάλων καὶ τῆς ἡσφαλισμένης ἐλευθερίας, αὐτὸς ὁ ἴδιος νὰ καταστραγγαλίξῃ αὐτήν, τῶν φιλησυχῶν μοναχῶν ἐντὸς τῆς Ἑλληνίδος γῆς. Πράγμα ὄντως ἀσυνείδητον διὰ Ἑλληνα καὶ Χριστιανόν. Διαπιστώνομεν τὴν πρὸς τὸν αἰρετικὸν Πατριάρχην ὑπακοήν ὑμῶν. Γνωρίζομεν ὅτι ὑπηρετεῖτε μασωνικά σχέδια ἀμέσως ἢ ἐμμέσως.

Πᾶν ὅτι ἐνεργεῖτε διὰ τὸ Περιβόλι τῆς Παναχίας, εἶναι παρὰ συνείδησιν. Καὶ ἂν μὲν τὸ ἀγνοεῖτε, ἰδοὺ ὑπενηθμιζομεν ἡμῖν ἐκ τῶν πράξεων τῶν Ἀποστόλων τὸ τοῦ διδασκάλου Γαμαλιὴλ ἀπόφθεγμα «τίμιος παντὶ τῇ λαῷ», «Προσέχετε ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων τούτων τί μέλλετε πράσσειν... καὶ τὰ νῦν λέγω ὑμῖν ἀπόστητε ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων τούτων, ὅτι ἐὰν ἡ ἐξ ἀνθρώπων ἢ βουλή αὕτη, ἢ τὸ ἔργον τοῦτο, καταλυθήσεται. Εἰδὲ ἐκ Θεοῦ ἐστὶ οὐ δύνασθε καταλῦσαι αὐτό, μήποτε καὶ θεομάχοι εὐρεθῇτε».

Ἄν δὲ πάλι ἐν γνώσει ὑμῶν παρανομεῖτε καὶ παρὰ συνείδησιν ἐνεργεῖτε, ὑπενηθμιζομεν ὑμῖν τὸ τοῦ Κυρίου πρὸς τὸν ποτὲ διώκτην Παῦλον, πορευόμενον εἰς Δαμασκόν «ὁδησαι πάντα τὸν ἐπικαλούμενον τὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ». «Σκληρόν σοι πρὸς κέντρα λακτίζειν». Καὶ τὸ τοῦ Χρυσόστομου, «Ἀλλὰ πάντα μάτην γίνεται καὶ εἰκὴ, ὅταν ἡ τῶν λεγομένων ὑπόθεσις σαθρὰ καὶ ψευδὴς ὅσα τύχη, ὥσπερ οὖν, ὅταν ἰσχυρὰ καὶ ἀλη-

θής, πάντα πάλιν μάτην γίνεται και εικη τα προς ανατροπήν επινοούμενα παρά των έχθρων· ουδεμιάς γάρ δέχεται βοηθείας ή της αληθείας ισχύς.

Εν κατακλείδι σάς συμβουλευόμεν νά μεταμεληθήτε, προς σωτηρίαν της ψυχής και του σίκου υμών και αποστήτε της αντιχριστιανικής ταύτης επιχειρήσεως. Φοβήθητε τον Θεόν και την Μητέρα Αδού. Λάβετε θέσιν τιμίου άρχοντος και, ή αντιδράσετε κατά των ανελευθέρων μέτρων άτινα ελήφθησαν εναντίον ανθρώπων άφιερωμένων τω Θεώ, ή θυσιάσατε χάριν της αληθείας και του δικαίου την επί των Καρμών καθέδραν. Η ιστορία θα καλύνη το ένομα υμών. Ημείς ιδού ήμιν αιώνια τη χάριτι του Κυρίου αναχαίτιζομεν. την εκ του Φαναρίου πνέουσαν θύελλαν και θα παραμείνωμεν οι αυτοί μέχρι θανάτου. Ο Κύριος νά λαλήσῃ αγαθά εν τη καρδιά υμών.

ΕΥΘΥΜΙΟΣ ΙΕΡΟΜΟΝΑΧΟΣ

“Αγιος Γεώργιος— Κερασού.

Προς

Εξοχώτατον κ.κ. Πρόεδρον της Κυβερνήσεως
Κωνσταντινών Καραμανλήν
Είς Αθήνας

Εξοχώτατε σωτήρα της αγαπητής και ενδόξου πατρίδος ήμών Ελλάδος.

Καθ' ήν στιγμήν ή πατρίς μας εύρίσκεται εις κρίσιμον ώπστην θέσιν καθώς ή Τριετία Εξοχότης τό αναγγειλαιτε και τά στρατευμένα παιδιά μας εύρίσκονται εν έτοιμότητι, όπως αντιμετώπισουν τον προαιώνιον έχθρον της Ελλάδος μας. Αισθανόμενοι την ανάγκην ως δοθόδαίσι χριστιανοί νά προστρέξωμεν εις τον Ιερόν Ναόν μας ίνα δια παρωσθήσων εις την όπέρμαχον ήμών Στρατηγόν Θεοτόκον προστατεύη τά παιδιά μας και όλόκληρον τό Έλληνικόν ήμων Έθνος έρχεται ό Αρχιεπίσκοπος Κρήτης κ.κ. Εύγένιος νά μας κλείση την εκκλησίαν και δώξη διά της βίας τον Ιερόν εκτός Κρήτης προσποιούμενος ότι ιερουργεί άνω της άδείας της Αρχιεπισκοπής Κρήτης.

Αλλ' ήμεις αποτελούμεν Σωματεϊόν άνεγνωρισμένον διά της ύπ' αριθμ. 953/1950 αποφάσεως του Πρωτοδικείου Ηρακλείου υπό τον τίτλον (“Ενωσις Ορθοδ. Χριστ. Νομού Ηρακλείου απολουφούντων τό Τουλιανόν Έσχατολόγιον) και επάλλησιαστικώς υπαγάμεθα εις την εν Αθήναις έδραόουσαν Αρχιεπισκοπήν Γ.Ο.Χ. υπό τον Αρχιεπίσκοπον κ.κ. Αδξέντιον όστις μάς έτοιποθέτησεν τον Ιερόν Π. Κόρυλλον Α. ναγνώσαν από τριετίας.

Απορούμεν δέ πώς ό “Αγιος Κρήτης προσποιείται ότι άγει της άδείας του ιερουργεί εν τω Ναώ μας ενώ ούδαμιού έμφαίνεται έγγεγραμμένος εις την δύναμιν της ιδιότης του Αρχιεπισκοπής, διότι δέν ιεροδοτεΐται από τό Δημόσιον καθ' ούτε έχει ιερουργήσει ποτέ εις έτερον ναόν, ούτε περιέρχεται τάς οικίας

των ένοριτών, ή δέ εκκλησία μας δέν αποτελεί ένορίαν αλλά είναι Ι. Ναός του Σωματεϊου μας και υπάγεται άπ' ευθείας εις την Αρχιεπισκοπήν Γ.Ο.Χ. Ο δέ Ναός μας ανηγόρη κατάπιν άδείας του Αρχιεπισκόπου κ.κ. Αδξέντιου.

Είναί άξιον άπορίας πώς ό Αρχιεπίσκοπος κ.κ. Εύγένιος δώκει ήμās τους Ορθοδ. Χριστιανούς παλαιομερολογίτας καθ' ήν στιγμήν εις την πόλιν μας λειτουργούν διάφορα αίρετικά δόγματα έλευθέρως και με τάς επιγραφάς αυτών έξωθεν των αιθουσών των συνεδριάσεων προσυληρίζοντες σλήθος χριστιανών πωρά την απαγόρευσιν του σχετισού άρθρου του Συντάγματος.

Εξοχώτατε ζητούμεν την προστασίαν σας.

ΚΟΙΝΟΠΟΙΗΣΙΣ :

1ον) Αντιπρόεδρον της Κυβερνήσεως και Υπουργόν των Εξωτερικών κ.κ. Γεώργιον Μαύρον.

2ον) Προς τον κ.κ. Εισαγγελέα Ηρακλείου. Ένταυθα Όπως εύρεστηρή και λάβη γνώσιν. Δόν τη πληροφορία ότι ό Αρχιεπίσκοπος κ.κ. Εύγένιος απέστειλεν εις τον Ιερόν μας είδοσποιησιν όπως έντός τριών ήμερών απέλθῃ εκ της περιφέρειας της Αρχιεπισκοπής Κρήτης ή όποία λήγει την 7ην—8—1974, άλλως θέλει επιζητήσει την αναγκαστικήν απομάκρυνσιν του όποτε θα γίνουσιν έπεισόδια ίσως και δυστηρήματα κατά την ώραν της λειτουργίας και της απομακρύνσεώς του.

“Ο Πρόεδρος
Γεώργ. Καταντώνας

“Ο Γραμμ.
Κων. Σφραγισάντας

Αρχιεπίσκοπον Αθηνών κ. ΣΕΡΑΦΕΙΜ
Ιερών Σύνοδον ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ Κάνιγγος 32
Εφημερίδα «ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ» Κάνιγγος 10
Εφημερίδα «ΑΠΟΓΕΤΜΑΤΙΝΗ»

ΑΘΗΝΑΣ

Αποκλεισμός από ξηράς και θαλάσσης Τερής Μονής ΕΣΦΙΓΜΕΝΟΥ Αγ. Όρους έλαβληθείς υπό τροχηλιάσαντος Πολιτικού Διοικητού Κρεσσάκια από 27 Μαρτίου 1974 αποτελεί πούξιν καθάως αντιχριστιανικήν απάνθρωπον άνθελληνικήν στίγμα άνεξίτηλον διά ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ και ΠΟΛΙΤΕΙΑΝ πρωτακουστον χρονικά Έθνους STOP.

Όσα αναφέρει Καθηγητάμενος ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ εις «ΦΩΝΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ» Ιουνίου 1974 διά θάνατον Ιερομονάχου ΑΝΤΥΠΙΑ σκαπτός άσθηθήτου εγκαταλειφθέντος συνιστών άνθρωποπατονίαν εκ προθέσεως κατά Πολιτικό Διοικητού και συνενόχον Αγιορειτών αυτεπαγγέλτως διωκόμενην υπό Εισαγγελέως STOP.

Απειλάι εξαγνέντος Κρεατόνια ότι καλέση ΛΟ-
ΚΑΤΖΗΔΕΣ, ίνα στήσσοι πολυθόλα κατέναντι Μο-
νής δι' ανατίναξιν άσπλων, έγκλειστων, λιμοθνητών
καί έξαγλημένων 40 Μοναχών, άποτελοῦσι παραλο-
γισμὸν ποσοποιανή καί αίσχυνήν διά τήν ΕΠΙΣΤΑ-
ΣΙΑΝ, ύπ' ουδενός θείου ή ανθρώπινου άπιτροπέμε-
ναι νόμου STOP.

Όταν δι' έλικοπτέρων Αημοσίῳ έσπευσμένῳς
μεταφέρονται από Θράκη—Αθήνας έπίσκοποι Αγα-
ρηναί καί έφημερίδες κόπτονται καί συγκινώνται δι'
άποδύλιν μαθητείας Χιλιαστοῦ από συμπτροσευχῆς
Χριστιανοπαίδων, όταν έρημώθησαν τόποι εκτοπισμοῦ
κοιμημονιστῶν δι' άμνηστεύσεως άδικημάτων άπειλούν-
των αλύτωσης Κράτους, πράξεις ως αὐτά οδοδό-
ξων Μοναχών, κλονίζουσιν εκ βάθρων θεμέλια Πίστε
ως καί Πατρίδος..

Αφορισμὸς εφαρμογῆς αντιχριστιανικῶν μέτρων
καί δημιουργίας κλονισμοῦ θρησκευτικῶν καί πατριω-
τικῶν πεποιθήσεων διά μόνην άρνησιν μηημοσύνου αί-
ρετικοῦ Πατριάρχου εἰς ὥραν μάλιστα ανάγκης έθνική
ένότητος ένεκα άπειλαιμένης άναμετρήσεως μετά προ-
αισινίσιν έχθρῶν Αγαρηνῶν διά ύφαλοκορητίδας) αὐ-
τόχρονα παιδαριῶδες καί έγκληματικά ΣΤΟΠ.

Εἰς περίπτωσιν άδιαφορίας πρὸς άμεσον άρσιν άν-
τιεκακλησιαστικῶν μέτρων, διαμαρτυρηθῶμεν έξω κό-
σμον δι' άνύπαρστον έλευθερίαν έν Έλλάδι STOP.

ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΟΤ ΕΤΘΤΜΙΟΣ

Αξιωματικός Χωροκῆς έν άποστρατεία Μαχητής
Συν)τος Χωροκῆς Μακρυγιάννη 1944

Ἡ άσεβής κινηματογραφική ταινία

Σάλον έδημιούργησε ή παρὰ τὰς διαμαρτυρίας
μεγάλης μερίδος σφοδρόνων πολιτῶν, έπιστημόνων,
τοῦ ήμερησίου τύπου καί αὐτῆς ταύτης τῆς άνοιάτης
Έκκλησιαστικῆς Αρχῆς προβολή τῆς βλασφημίου διά
τὸ πρόσωπον τοῦ Θεανθρώπου Κυρίου Ἰησοῦ διαβοή-
του κινηματογραφικῆς ταινίας.

Εἰς έμπεριστατωμένην έπιστολήν του εἰς τήν
«Εστία» ὁ τέως καθηγητῆς τοῦ Πανεπιστημίου
Θεολογίας κ. Αἰδρέας Παπαγεωργακόπουλος καταδι-
κάζει τήν έν λόγῳ ταινίαν, άφ' έγός μὲν διότι παρα-
ποιεῖ «τήν φρασεολογίαν τῶν ιερῶν κειμένων τοῦ Εὐ-
αγγελίου, άλλοιώνει έπικινδύνως τήν αλήθειαν καί
σκληρῶς άκρωτηριάζει τὸ ὁρθόν πνευματικόν νόημα

τοῦ λόγου τοῦ Χριστοῦ».

Αφ' έτέρου «αἱ παραλλαγῆ ή καί άλλιώσεις τῶν
Ιερῶν κειμένων τῶν Εὐαγγελίων, διά τοῦ στόματος
τῶν διαφόρων προσώπων καί τοῦ Πιλάτου, άπομι-
κρύνουν τὸν νοῦν τοῦ ανθρώπου από τήν ιστορικὴν
αλήθειαν τῶν Εὐαγγελιστῶν καί τῶν γεγονότων τοῦ
σταυρικοῦ θανάτου τοῦ Κυρίου, καί άλλοιώνουν έν
ταυτῷ καί ύπονομεύουν, τήν αληθῆ καί θετικὴν πίστιν
εἰς τὸν Έσταυρωμένον λυτρωτῆν τοῦ κόσμου». Ἀλλὰ
σκηναί παραποιῶν τὰ πραγματικά γεγονότα τῆς ζω-
ῆς τοῦ Κυρίου καί δὲν έμφανίζουν τὸ αληθές ιστο-
ρικόν γεγονός τὸ εξιστορούμενον ὑπὸ τῶν ιερῶν Εὐ-
αγγελιστῶν. Ταῦτο σκοπίμως άπωξενώνει τὸν Ἰησοῦν
παντὸς στοιχείου τῆς έν αὐτῷ ύπαρχούσης θεϊκῆς ὑπο-
στάσεως καί έμφανίζει Αὐτὸν ὡς κοινόν άνθρωπον
κυριαρχούμενον ὑπὸ ανθρώπινων αδυναμιῶν».

Αὐτὰ καί τόσα άλλα ακόμη πείθουν άκρωτάντως
ὅτι πρόκειται «περὶ θεάματος ύπονομεύοντος σοβαρῶς
τήν πίστιν εἰς τὸ αληθές νόημα τῆς σταυρικῆς θυσί-
ας τοῦ Χριστοῦ, καί πλήττοντος σκληρῶς τήν πίστιν
τῶν πιστῶν εἰς τήν θεότητα τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ».

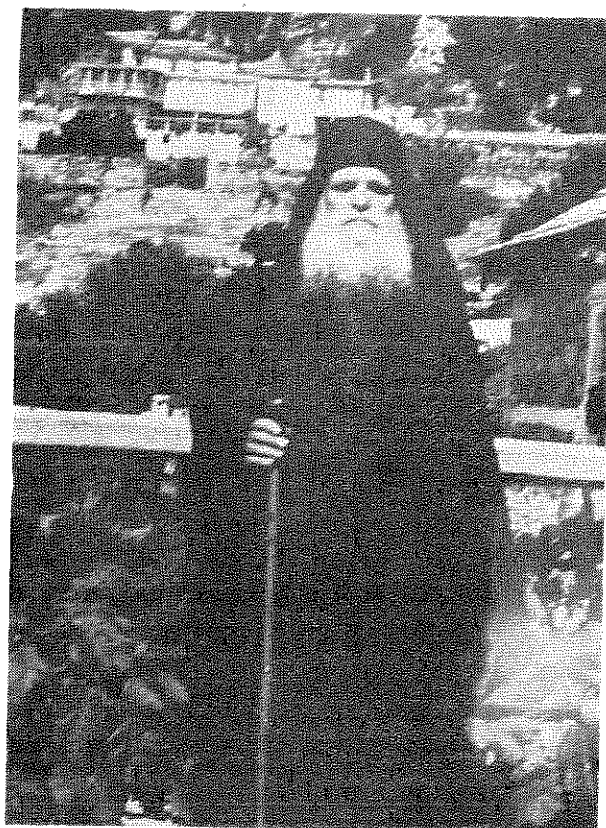
ΣΩΤΗΡ 15.7.74

«Η ΦΩΝΗ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»	
ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ	
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ	
ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ — ΕΚΔΟΣΙΣ	
ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΟΠΤΩΧΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ ΤΩΝ Γ.Ο.Χ.	
Πρόεδρος	
Αρχιεπίσκοπος ΑΥΣΕΝΤΙΟΣ	
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32-ΑΘΗΝΑΙ-ΤΗΛ. 628.280	
Διευθύνεται ὑπὸ Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς	
Διευθυντῆς συντάξεως + ὁ Εὐρίπου καί Εὐδοίας	
Παῖσιος	
Κότιγγος 32	— Ἀθῆναι 147
Προϋστάμενος Τυπογραφείου	
Γεώργιος Σερμπίνης	
Θεμιστοκλέους 33	— Ἀθῆναι
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:	
Ἐσωτερικοῦ: Ἐξάμημος δραχμῆς	30
» Ἐτησίᾳ »	50
Ἐξωτερικοῦ: Ἐξάμημος δαλλάρια	3
» Ἐτησίᾳ »	5
Τιμὴ Φύλλου δραχ.	3.—

Κρίσεις και Σχόλια

ΚΑΙ ΟΜΩΣ ΤΗ ΠΑΡΧΕΙ!

Νεκρολογία

Κατά την 21ην Αύγουστου εκοιμήθη εν Κυρίῳ ὁ οσιολογιώτατος Μοναχὸς Αντώνιος Μουσταίτζης εἰς τὴν καλύβην του, «Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Θεολόγος», Κασοκαλύβια Ἁγίου Ὄρους, εἰς ἡλικίαν 78 ἐτῶν. Ὁ μεταστάς ἦρα εἰς ἁγ. ὄρος ἔταν ἐγένετο ἡ ἐπ' αὐτοῦ μεταφορὰ τοῦ εὐαγγελίου καὶ ἦτο ἰδιουτικὸν μέλος τοῦ «Ἱεροῦ Συνδέσμου ἐπὶ σεῖρὰν ἐτῶν καὶ Γραμματεὺς τοῦ Ἱεροῦ Συνδέσμου τῶν Ζηλωτῶν.

Ἐπίσης ἐχοιμήτασεν καὶ Γραμματεὺς τῶν Γραφείων τῶν Γ.Ο.Χ. ἐπὶ τοῦ ἀειμνήστου πρώην Φλωρίνης κ.κ. Χρυσστόμου ἡγέτου τῆς ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ.. Ἐξέδωσαν πολλὰ φυλλάδια ὑπεραξιόλογος τῆς ὀρθοδόξου ἡμῶν πίστεως καὶ κατὰ τὴν μεταρρυθμίσεως τοῦ εὐαγγελίου.

Εὐχόμεθα ὁ Κύριος νὰ ἀναπαύσῃ τὴν ψυχὴν τοῦ μεταστάντος εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν.

Ὁ κ. Κάρολος Μένινγκερ θεωρεῖται ὅτι εἶναι ὁ καθιερωτὴς τῶν συγχρόνων Ἀμερικανῶν ψυχιάτρων. Παλαιότερα ὑπεστήριξε ὅτι ἔπρεπε ὁ ἄνθρωπος νὰ ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὴν ἐννοίαν τῆς «ἁμαρτίας», ὥστε ἐλευθέρως καὶ ἀνεμπόδιστος νὰ κάνῃ ὅ,τι θέλει. Τὰ πράγματα ὅμως τὸν διέφευσαν παταγωδῶς. Καὶ τώρα νέον βιβλίον του μετὰ τὸν τίτλον (Τὶ ἀπέγγινε μετὰ τὴν ἁμαρτίαν;) ἀναγνωρίζει ὅτι ἡ καὶ αὐτὴ γνώμη του ἦτο ἐσφαλμένη καὶ ὅτι πρέπει νὰ καλλιεργῆται εἰς τὸ ἄσκιον ἡ προσωπικὴ εὐθύνη διὰ τὸ κακόν, τὸ ὁποῖον πράττει καὶ νὰ βοηθῆται νὰ ἀναγνωρίσῃ τὰ σφάλματά του, τὰς ἁμαρτίας του νὰ προτρέπεται δὲ εἰς μετάνοιαν. Ὡς βαθύτερον αἷτιον τῆς ἠθικῆς καὶ πνευματικῆς κόπωσης, ἡ ὁποία παρατηρεῖται εἰς τὴν πατριδα του ἀναγνωρίζει τὴν ἀπόδησιν, τὴν ἀρνήσιν προσωπικῆς εὐθύνης τοῦ ἀτόμου, ὡς μέσον δὲ διαφυγῆς ἀναζητᾷ τὴν μετάνοιαν. Δὲν παραλείπει ἀκόμη νὰ παραδεχθῇ ὅτι εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ὑπάρχει ὁ καταλληλότερος τόπος καὶ τρόπος νὰ ἀνακουφισθῇ ὁ μετανῶν ἁμαρτωλός. Ἀναγνωρίζει δὲ ὅτι τὸ νὰ ἐμπιστευθῇ κανεὶς εἰς τὸν κατὰλληλον «πνευματικὸν λειτουργόν» τὰς ἐσωτερικὰς συγκρούσεις του καὶ τὰς ἀνησιχίας του καὶ ἀκούσῃ παρ' αὐτοῦ λόγους τονωτικὰς «κάνει καλὸ». Αὐτὸς δὲ πρὸς τὰ λέγει αὐτὰ εἶναι προτεστάντης. Ἰδοὺ λοιπὸν καὶ ἐξ αὐτῶν πρὸς δὲν παραδέχονται τὴν μετάνοιαν καὶ ἐξαιολογήσιν ὡς μυστήριον ἀναγνωρίζεται ἡ σπουδαιότης καὶ ὠφελιμότης αὐτῆς.

Δι' ἡμᾶς τοὺς Ὀρθοδόξους οἱ λόγοι αὗτοι τῶν ὁρίμων ὑποστηρικτῶν τῆς ἐν μετάνοιᾳ ἐπιστροφῆς εἰς τὸν Θεὸν ὡς εἶναι ἀφορισμὸς δοξολογίας καὶ εὐχαριστίας, διότι ἔχομεν πρόχειρον καὶ εὐκόλον μέσον τῆς συνδιαλλαγῆς μετὰ τὸν Θεὸν καὶ τῆς εἰρηνεύσεως τῆς συνειδήσεώς μας διὰ τῆς ἀπαλλαγῆς ἀπὸ τῆς ἐνοχῆς, τὸ ἱερὸν μυστήριον τῆς μετάνοιας καὶ ἐξομολογήσεως.

«Η ΛΑΗΘΕΙΑ ΕΛΕΥΘΕΡΩΣΕΙ ΤΜΑΣ»
ΚΑΤΑ ΤΟΝ ΚΡΙΤΗΝ ΚΑΙ ΑΤΤΡΩΤΗΝ ΗΜΩΝ
Ι. ΧΡΙΣΤΟΝ

Διὰ τὴν ἱερὰν Πατριαρχικὴν Σύνοδον καὶ τὸν κ. Δημήτριον Α'.

Ἐρωτῶνται δημοσίᾳ ἡ ἱερὰ Πατριαρχικὴ Σύνοδος καὶ ὁ Προκαθήμενος αὐτῆς κ. Δημήτριος Α'.

1ον) «Ἀνέθεσεν» αὐτῇ καὶ δὴ ἐγγράφος εἰς τὸν ἀνεκδιήγητον Ἀμερικανὸν Ἰακώβον τὴν «χρῆσιν» τῆς ἀγγλικῆς γλώσσης» εἰς τὴν Θ. Λατρείαν τῶν 2.000.

000 ἐν Ἀμερικῇ διαμιμόνον, ὁμογλώσσων καὶ ὁμοθρήσκων ἀδελφῶν μας, ὡς ἐγγράφως οὗτος, δηλοῖ; (21. 9.70). Τὴν «ἀντίθεσιν» αὐτὴν εἰς βάρος τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης παρέχει εἰς αὐτὸν ἡ «ΙΕΡΑ ΠΑΤΡΙ-ΑΡΧΙΚΗ ΣΥΝΟΔΟΣ» παρὰ μάλιστα τὸν καταστα-τικὸν χάσιν τῆς Ἑλληνικῆς Ἐκκλησίας Ἀμερικῆς καὶ 2ον ἄρθρον αὐτοῦ ποὺ ἀποχρεοῖ τὴν Ἑλληνικὴν καὶ μόνον τὴν Ἑλληνικὴν γῶσσαν εἰς τὴν Θ. Λατρείαν αὐτῶν; «Ναὶ ἢ οὐ» κατὰ Κύριον; Ὁφείλουν τό-σον ἡ Ἱερὰ Πατριαρχικὴ Σύνοδος, ὅσαν καὶ ὁ κ. Δη-μητρίος Α', ὅπως λάβουν θέσιν καὶ δὴ ἐκ λόγων Ἑ-θνικῆς, Ἐκκλησιαστικῆς καὶ Ἠθικῆς τάξεως. Ἀναμέ-νομεν πρὶν πράξαιμεν ἡμεῖς ὅτι ἐμπόρει καὶ δὴ βά-σει ἀποδεικτικωτάτων στοιχείων, δεδομένου μάλιστα, ὅτι ὁ Κύριος ἐλάλησεν καὶ λαλεῖ: «Λέγω ὑμῖν ὅτι ἐ-άν οὗτοι σιωπήσωσιν, οἱ λίθοι κεκραῖξονται» (Λουκ. 19, 40).

2ον) Διὰ τὴν Ἱερὰ Πατριαρχικὴ Σύνοδος καὶ ὁ Προκαθήμενος αὐτῆς κ. Δημήτριος Α', σιωποῦν καὶ δὴ καθ' ὑποταγήν καὶ συγγνωστῶς ἔχοντι μίαν φο-βερωτάτην μηνύσεως κατὰ τοῦ Ἀμερικῆς Ἰακώβου, ὑ-πὸ Δωδεκαήμελου ἐξ Ἑλλήνων τοῦ Σιγάγου Ἐπιτρο-πῆς, ὑπὸ τὸν ὁμογενῆ Δικηγόρον κ. Βασίλειον Μπε-ρόνη, «ἐπὶ ἀπιστίας καὶ αἰρέσει» τοῦ ἀσεβεστάτου καὶ αἰρετικοῦ ἱεράρχου καθ' «Ἐστίαν» Ἰακώβου Κουκουζή; Διὰ τὴν δὲ λαμβάνουν ὡς ὀφείλουν ἐναντι Θεοῦ καὶ Ἀνθρώπων θέσιν ἀσκητικὴν ἢ δικαστικὴν; ἢ μήπως... «καὶ γὰρ τὴν συγκατάθεσιν ἡ σιωπὴ σημαί-νει»; Ἀλλ' ἐν ταιαύτῃ περιπτώσει, διὰ τὴν δὲ ἐκλατρί-ζουν αὐτόν, ὅστις ἐξέφρασεν καὶ ἐκθέτει θανασμός καὶ τὴν Ἱερὰν Πατριαρχικὴν Σύνοδον ὡς συνεργὴν καὶ συνένοχον αὐτοῦ, δι' ὅσα ἐν ἀνομίᾳ καὶ ἀπίστῃ διεποικίλθησαν καὶ διακρατέονται. κατὰ τῆς Γλώσσης τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους καὶ τῆς Θ. Λατρείας αὐτοῦ; Ἀναμένομεν ἐπ' ὀλίγον καὶ ὅτι ὁσπούντω «λα-ψάτω τὸ πρῶς» τοῦ Κυρίου ἐνώπιον Αὐτοῦ καὶ τῶν ὅλων γῆς Ἑλληνορθοδόξων...

Η ΧΕΙΡΟΤΟΝΙΑ ΤΥΝΑΙΚΩΝ

Εἰς τὸ ἐφετεινὸν ἐτήσιον συνέδιον κλήρου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς Θυατείρων καὶ Μεγάλης Βρεταννίας «συνεζητήθη — κατὰ τὴν «Ἐπίσκεψιν» — εὐθέως καὶ τὸ θέμα τῆς χειροτονίας γυναικῶν». Καὶ ἀπὸ μὲν Ὁρθοδόξου πλευρᾶς ὁρθῶς ἐλέχθη, ὅτι «δὲν ὑπάρ-χει τοιοῦτον θέμα», ὅπως ἐπίσης καὶ «ἡ Ρωμαιοκαθo-λικὴ Ἐκκλησία ἀποκλείει ταιαύτην συζήτησιν». Τὸ ἀ-νέφερον αὐτὸ καὶ ἐν εἰσεχώρησεν εἰς τὰς προτεσταντι-κὰς κοινότητας. Ἀλλὰ τὸ παρήγορον ἐν προσκειμένῳ εἶναι, ὅτι οἱ νουνεχεῖς ἐκ τοῦ προτεσταντικοῦ κόσμου ἀναγνωρίζουν, ὅτι «τὸ τοιοῦτο θὰ διευρύνῃ τὸ χάσμα ποὺ ὑπάρχει μεταξὺ τῶν ἐκκλησιῶν, ὡς δοθῶς ἐτόνι-σεν ὁ Δρ. GEOFFREY MILLIS ποῶν Γραμματεὺς τῆς λειτουργικῆς ἐπιτροπῆς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἀγ-

γίας. Διότι ἀναμιμνῆσθαι ἡ παρουσία γυναικῶν εἰς τὴν Ἀγίαν Τράπεζαν πρὸς ἱερουργίαν τῶν Μυστηρί-ων θέλει δημιουργήσῃ γεώτερον σχίσμα μεταξὺ Ὁρ-θοδόξων καὶ Ἀγγλικανῶν, Ἀγγλικανῶν καὶ Ρωμαιο-καθολικῶν κλπ.

Ἄλλωστε, ἡ πείρα τῆς Ἐκκλησίας δείχνει ὅτι ὅπου ἐφημερώσθῃ ἡ χειροτονία γυναικῶν δὲν ἡραυλού-θησεν ἡ ἀναμιμνῆσθαι ἐπιτυχία. Ἐν πολλοῖς θεωρεῖ-ται ἀφορμή, λόγω τῆς ὁποίας ἀπογιμνοῦνται οἱ ναοὶ προσερχομένων καὶ ἐκαιεῖται ἡ θρησκευτικὴ ἀδιαφο-ρία».

Αὐτὰ εἶναι τὰ κατὰ τῆς ἀθετήσεως τῆς παλαιᾶς καὶ Ἱερᾶς Ἀποστολικῆς καὶ Ἐκκλησιαστικῆς Παρα-δόσεως.

ΟΙ ΑΝΗΜΕΡΟΙ ΠΡΟΒΑΤΟΣΧΗΜΟΙ ΛΥΚΟΙ

Δὲν ἔλειψαν ποτὲ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χρι-στοῦ. Δὲν ἄφησαν ποτὲ ἥσυχον τὴν Ὁρθόδοξον ἡ-μῶν Ἐκκλησίαν οἱ αἰρετικοί. Ἄλλοτε καθ' ὁμάδας καὶ ἄλλοτε μεμονωμένοι, πάντοτε ἄγριοι καὶ ἐπικίνδυ-νοι — κρυπτόμενοι συνήθως κάτω ἀπὸ ἐνδυμα προ-βάτου — δομοῦν ἀδίστακτοι νὰ κατασπαράξουν τὰ πρόβατα τῆς ποιμνῆς τοῦ Χριστοῦ. Τὶ κάμνουν ὅμως εἰς τὰς περιστάσεις αὐτὰς ἐκεῖνοι ποὺ ἀνέλαβαν ὡς ἔργον των τὴν διαποίμανσιν καὶ περιφρουρήσιν τῶν προβάτων τοῦ Χριστοῦ; Φέρονται ὡς καλοὶ καὶ γνή-σιοι ποιμένες, ἢ ὡς μισθοτοί, οἱ ὁποῖοι δὲν ἐνδιαφέ-ρονται διὰ τὸ ποιμνιον τοῦ Χριστοῦ; Σήμερον οἱ αἰ-ρετικοί, μάλιστα δὲ οἱ Μάρτυρες τοῦ Γεχωβά καὶ οἱ Ἑδαγγελιστοί, δηλητηριώδεις παραφροσύνες τῆς θλιβερᾶς Διαμαρτυρήσεως, περιέρχονται ἀπ' ἄκρον εἰς ἄκρον τὴν χώραν μας καὶ προκαταγαδίζουν τὰς βλαστημίας φοβερὰς αἰρέσεις των, διαβάλλουν καὶ ὑπονομεύουν τὴν ὁλοκαίθερον ἡμῶν πίστιν, ἐβρίζουν τὸν κλῆρον καὶ παρασύρουν εἰς τὰς πλάνους των πολλοὺς ἀπλο-κοῦς, τοὺς ὁποῖους φανατίζουν καὶ κάμνουν «εὐσεβεῖς γε-έννης, διπλοτέρους αὐτῶν». Πῶς ἀντιδρῶσιν ἐπὶ τοῦ προσκειμένου οἱ κατ' ἐξοχὴν ποιμένες, οἱ ἀρχιερεῖς; Ἐνδιαφέρονται καὶ ἀγωνίζονται διὰ τὴν προστασίαν καὶ ἀσφάλειαν τοῦ ποιμνίου των ἢ ἀσχολοῦνται μὲ πρᾶγματα ξένα καὶ ἀντίθετα πρὸς τὸ θεόδοτον κα-θῆκον των; Προσέχουν κατ' ἀκριβείαν τὴν συμπερι-φορὰν καὶ ζωὴν των;

«Ὅταν ἑαυτοῖς προσέχετε καὶ τὸ ποιμνιον κερδαί-νει», λέγει ὁ ἱερός Χριστόστομος.

ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ ΟΙ ΧΙΛΙΑΣΤΑΙ

Γνώρισμα τῶν Χριστιανῶν εἶναι ἡ πίστις εἰς τὸν ἐν Τιμῇ Ἅγιον Θεόν. Καὶ αὐτὸν τὸν μόνον ἀληθι-νὸν Θεὸν μᾶς ἐφανερώσεν ὁ μονογενὴς Υἱὸς καὶ Λό-γος τοῦ Θεοῦ «ὃ ὢν εἰς τὸν κόλπον τοῦ Πατρὸς ἦταν «σᾶς ἐγένετο καὶ ἐσαύτισεν ἐν ἡμῖν» (Ἰω. Α' 14.

18). Αυτός την νύκτα του Μυστικού Δείπνου, όταν ο Φίλιππος του ζήτησε να τους δείξη Τὸν Πατέρα Θεόν, τοῦ ἀπήντησε: «ὁ ἐωρακίως ἐμὲ ἐώρακε τὸν πατέρα» καὶ συνεπλήρωσε «οὐ πιστεύεις ὅτι ἐγὼ ἐν τῷ πατρὶ καὶ ὁ πατήρ ἐν ἡμοῖ ἐστί;» (Ἰω. ιδ' 9-10). Καὶ δημοσίᾳ εἰς ἄλλην περίπτωσιν ἔδωκε τὴν μαρτυρίαν τοῦ «ἐγὼ καὶ ὁ πατήρ ἐν ἑομέν» (Ἰω. ι' 30). «Ἐγὼ καὶ ὁ πατήρ μου εἴμεθα ἓνα καὶ ἔχομεν τὴν αὐτὴν φύσιν καὶ οὐσίαν». Διὰ δὲ τὸ Παράγιον Πνεῦμα, τὸ τρίτον πρόσωπον τῆς Ἀγίας Τριᾶδος, πάλιν τὴν νύκτα τοῦ Μυστικοῦ Δείπνου εἶπεν εἰς τοὺς μαθητὰς τοῦ, «ἐγὼ ἐρωτήσω τὸν Πατέρα καὶ ἄλλον παράκλητον (βοηθόν, ὀδηγόν καὶ παρηγόρον) δώσει ὑμῖν, ἵνα μένη μεθ' ἡμῶν εἰς τὸν αἰῶνα, τὸ Πνεῦμα τῆς Ἀληθείας» (Ἰω. ιδ' 16—17). Ἀκριβῶς διότι οἱ Χριστιανοὶ πιστεύουσιν καὶ καθιερώονται διὰ τοῦ βαπτίσματος εἰς τὸν εὐλογητὸν ἐν Τριᾷδι ἓνα Θεόν, ὁ Κύριος ἔδωκε εἰς τοὺς Ἀποστόλους τοῦ σιγῆν τὴν ἐντολήν: «Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος» (Ματθ. κη' 19). Καὶ ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, ἐκπροσώπων τῶν ὄσων οἱ Ἀπόστολοι ἐδίδασκον καὶ οἱ πρῶτοι Χριστιανοὶ ἐπίστευον περὶ τοῦ Τριᾶδικου Θεοῦ ᾗχето εἰς τοὺς Κορινθίους: «Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος μετὰ πάντων ὑμῶν» (β' Κορ. ιγ' 13).

Διὰ τὰ ἐγράφηκεν ὅλα αὐτά; Διὰ νὰ φανῇ ἄλλην μίαν φορὰν ἀκόμη πόσον εἶναι κακὸδοξοὶ καὶ πῶς διαστρέφουσιν τὰς ἀγίας Γραφὰς καὶ πῶς ἔχουν κέρρει κάθε δοκίμιον μετὰ τὴν Χριστιανιστίνην οἱ Χίλιαστοι ἢ Μάοις τοῦ Ἰεχωβά, οἱ ὁποῖοι ἀνοήτουν τὸ δόγμα τῆς Ἀγίας Τριᾶδος καὶ διδάσκουν: «Πολλὲς θεωρεῖται τοῦ Χριστιανικοῦ κόσμου διδάσκουν ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι μία «Τριάς» μολοντοὶ ἡ λέξις «Τριάς» δὲν ἀπαντᾷται στὴν Ἀγία Γραφή. Καὶ θεωροῦντες ἀκόμη: «Οὔτε ἡ λέξις οὔτε ἡ ἰδέα ὑπάρχουν σὺν λόγῳ τοῦ Θεοῦ τὴν Ἀγία Γραφή. Ἡ δοξασία αὐτὴ δὲν ἐπήγαγε ἀπὸ τὸν Θεό. Ἀλλὰ θὰ ἐνδιαφερόσθε νὰ γνωρίσετε ὅτι σύμφωνα μετὰ τὸ βιβλίον «Βαβυλωνιακὴ ζωὴ καὶ Ἱστορία»... στὴν ἀρχαία Βαβυλῶνα οἱ εἰδωλολάτραι ἐπίστευαν σ' ἓνα τέτοιο πρῶγμα, πραγματικὰ ἐλάτρευαν περισσότερες ἀπὸ μὴν τριάδας Θεῶν. (Ἡ ἀλήθεια ποὺ ὀδηγεῖ τὴν αἰώνιον Ζωὴν σελ. 21—24). Αὐτὰ προσφέρει τὸ βλάσφημον καὶ ἀντίχριστον στόμα των.

ΠΑΡΑΔΕΙΓΜΑΤΙΚΗ Η ΤΙΜΩΡΙΑ ΠΡΟΣ ΟΛΟΥΣ

Οἱ γονεῖς ἰδιαίτερος ἄς ἀγορεύουσιν διὰ τὴν ἠθικὴν προστασίαν τῶν παιδιῶν των, διότι δυστυχῶς τὸ κακὸν παράγει. Ἀσυνειδήτα, ἠθικῶς πορωμένα ὑποκειμένα μετὰ μοχθηρὸν κίνητρον τὸν ἀνθρώπου

καὶ παρόνομον πλοῦτισμόν, μηχανεῖνται μορίας δολιότητος διὰ νὰ συλλαμβάνουν εἰς τὰ λερωμένα δίκτυα των ἀρετὴν θύματα.

Καθημερινὰ εἶναι τὰ θλιβερὰ κρούσματα μαστρωπείας καὶ ἀποπλυνήσεως, διὰ τοῦτο μαζὶ μετὰ τὰς φιλοτιμίας προσπαθείας τῶν ἀστυνομικῶν ἀρχῶν πρέπει καὶ οἱ γονεῖς νὰ προσέξουν. Ἀποκαλυπτικὴ ὑπῆρξε ἡ ἀγύρευσις τοῦ Εἰσαγγελέως κ. Δ. Τσεβῆ εἰς πρόσφορον δέξην: «Μαστροπεία, σκάνδαλον, ἀμωμία, εἶναι τὸ θλιβερόν τριπτυχον τῆς σημερινῆς δέξης μετὰ ἀποσταθμιστάς τὴν κατηγορουμένην καὶ δέκα νεαρὰς γυναῖκας ὑπάρξεις. Πλουσίαν προσέφερον ἡ Ε.Γ. τὴν εἰσφορὰν τῆς εἰς τὴν σαρκίαν τοῦ ἀνθρωπίνου πολιτισμοῦ καὶ ποσὸν πάντοτε τὰς ὑπηρεσίας τῆς εἰς τὰς διαστρέφους γενετήσιας ὁρέξεις τῶν πελατῶν τῆς.

Κορίτσια ἀνήλικα καὶ ὥραία ἦσαν ὁ στόχος τῆς Διότι πρὸς αὐτὰ ἐξεδηλοῦτο ἡ ἀδυναμία τῶν πελατῶν τῆς... Τὰ δέκα ἀτυχῇ κορίτσια, μεράκια ἐργασίας τὴν γεῦσιν τοῦ ἔρωτος, ἀντιμετώπισαν τὴν ἀνθρωπίνην ἀτιμίαν καὶ στροβιλίζονται ἤδη εἰς τὴν δίνην τῆς κοινωνικῆς καταγίδος καὶ κατέρχονται τὰς βαθμίδας τῆς ἠθικῆς καταπτώσεως. Καὶ ζητοῦν ἀπὸ ἡμῶν προστασίαν. Ζητοῦν δικαιοσύνην».

Καὶ μαζὶ μετὰ αὐτὰ θὰ προσθέταμε καὶ ἡμεῖς καὶ ὁλόκληρος ἡ ὑγιὲς κοινωνία πρέπει νὰ ἐνδιαφερόθῃ διὰ τὴν περιφρούρησιν τῆς νεολαίας ἀπὸ τοὺς κινδύνους αὐτοῦς, νὰ ἀπαυτῇ δὲ τὴν παραδειγματικὴν τιμωρίαν ὅλων ἐκείνων τῶν ἀσυνειδήτων ὑποκειμένων, ποὺ μετὰ τὸ χοῦμα των πικραίνουσιν καὶ διαφθείρουν τοὺς ζωντανούς νεοὺς τοῦ Θεοῦ.

ΑΘΗΝΑΓΟΡΑΣ Α'.

ΚΑΙ ΜΟΥΣΟΤΑΜΑΝΙΣΜΟΣ

Ὁ «Πατριάρχης τῶν Οἰκουμενιστῶν», ὁ ἀποθάνων Ἀθηναγόρας Α'. (1886—1972), ὡς γνωστόν, δὲν ἦτο μόνον παπῆρος καὶ φιλοσοφεστίνης, ἀλλὰ καὶ θαυώτης ἐνθουσιώδης τοῦ Μουσουλμανισμοῦ. Τοῦτο εἶναι ἄξιον ἰδιαίτερας προσοχῆς, διότι φανεροὶ καὶ τὴν οὐσίαν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ὁ ὁποῖος περιλαμβάνει εἰς τὰς ἀγκάλας του ὅχι μόνον τὰς ἀμετρήτους αἰρετικὰς χριστιανίμους ὁμολογίας, ἀλλὰ καὶ πᾶσαν θρησκείαν, ἀρνούμενην τὸν Χριστὸν ὡς Θεόν καὶ Σωτῆρα τοῦ κόσμου.

Ἀναγγελλόμενον λοιπὸν εἰς τὴν περίφημον ἐπιστολήν τοῦ ἀποθανόντος Πατριάρχου Μαξίμου Ε'. περὶ τῆς ὁποίας ἐγένετο λόγος εἰς τὸ προηγούμενον τεῦχος μας (ἀρ. 79—80 Νοέμβριον — Δεκέμβριον 1973 σελ. 53α): «... μετὰ τὸν ἄλλον ἀσυνειδήτων ἐδήλωσεν (ὁ Ἀθηναγόρας) καὶ τὰ ἀκόλουθα, ἀναγορεύοντα ἐν ἐκδόσῳ ἐνταῦθα ἐφημερίδι καὶ μὴ διαφευθέντα: «Ἡμεῖς εἰς τὸ χοῦμό μας, εἰς τὸ πατρικὸν μας σπῆτι, εἴχομεν δύο, τὸν παπᾶν, καὶ τὸν δερβίσην, τὸν δερβίς

Κι ακόμη, διότι εἰς τὸν παπᾶν δὲν εἶχον ἐμπιστοσύνην» (Ο.Τ., Ι καὶ 15.8.1973, ἀριθ. φύλλου 191 — 192, σελ. 1)

Ἐὰν ὁ ἀρχιεπίσκοπος τῆς οἰκουμένης κινήσεως πρὸς ἑνωσὺν ὅλων τῶν Χριστιανῶν διέπετο ὑπὸ τοιαύτης σοβαρότητος, ὥς φαντασθόμεν καὶ τὴν σοβαρότητά τῶν ἐγκωμιαστῶν καὶ ὁπαδῶν του!

Περιοδ. "Ἁγιος Κυριακὸς Ἰαν. — Μαρ. 1974

ΡΑΔΙΟΤΗΛΕΟΡΑΣΙΣ

Εἰς τὸ περιοδικὸν «Ραδιοτηλεόρασις» (φ. 31 9. 2.1974) ἐδημοσιεύθη ἐπιστολὴ ἀναγνώστου ἐκ Θεσς) καὶ, ὁ ὁποῖος διαμαρτύρεται δι' ὀριζήμενας ἀσέμνους ἐκπομπὰς τοῦ ραδιοφώνου καὶ τῆς Τηλεοράσεως. Μεταξὺ τῶν ἄλλων γράφει. «Μπήρατε ποὺ μπήρατε μέσα στὰ σπίτια μας μέσα στὴν οἰκογένειά μας, μέσα στὴν καρδιά μας, μπέστε τοὺλάχιστον σεμνὰ καὶ ὄχι ἀνεξέλεγκτα μὲ πεζεβέγκηδες, μὲ ξεβράκωτα μπαλλέτα (Χαρούμενη Κυριακή) μὲ τρομερὰ ἐπεισόδια (Ἀγρίμια), μὲ κοράτε (Κοίτη Φοῦ) καὶ ἕνα σωρὸ ἄλλες μορφωτικὰς βλακείας».

Ἡ διεύθυνσις τοῦ περιοδικοῦ ἠθέλησε νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὸν ἐν λόγω ἐπιστολογράφον, ὡς καὶ εἰς ἄλλον ἐπιστολογράφον, ἱερέα ἐκ Ροδόπης, ὁ ὁποῖος ἔγραψεν ὅτι «ἡ κοινωνία σήμερον εἶναι ἄρρωστη, δὲν ξέρει τι ζητεῖ οὔτε ποῦ βαδίζει». Καὶ πρὸς μὲν τὸν πρῶτον ἐπιστολογράφον ἔγραψεν ὅτι «εἶναι ἴσως λίγοι ἐκνευρισμένοι» καὶ δι' αὐτὸ ἐξέδρασε τὰς ἀπάντησεις του. Πρὸς δὲ τὸν δεύτερον ἔγραψεν ὅτι «ἡ κοινωνία μας δὲν νοσεῖ!» Ἠμφιστάτησε δὲ ὅτι ὑπάρχουν ἐκπομπὰὶ ἀνήθικοι, καὶ ὑπεστήριξε, ὅτι τὸ ραδιόφωνον καὶ ἡ τηλεόρασις ἐνδιαφέρονται «διὰ τὴν περιφρούρησιν τῆς ἠθικῆς»!

Ὅποσοδήποτε ἡ σύνταξις τῆς «Ραδιοτηλεοράσεως» ἔχει ἄλλο κριτήριον ἠθικῆς καὶ ὄχι τὸ Εὐαγγέλιον, καὶ δι' αὐτὸ ἰσχυρίζεται ὅτι αἱ ἐκπομπὰὶ τῆς ἐλληνικῆς ραδιοφωνίας καὶ τηλεοράσεως περιφρουροῦν... τὴν ἠθικὴν. Διότι καὶ ὁ κοσμιώτερος Ἕλλην δὲν δύναται νὰ ἀρνήθῃ, ὅτι πολλὰ ἐκπομπὰὶ δὲν συμβιβάζονται πρὸς τὴν ἠθικὴν τοῦ Εὐαγγελίου. Ὅταν ἀπὸ τοῦ ραδιοφώνου μεταδίδονται ἄσματα ἐρωτικὰ καὶ πορνικὰ καὶ «ρεμπέτικα» ἢ δὲ τηλεόρασις προβάλλῃ ἔργα ἐρεθιστικά, προσβάλλοντα τὴν δημοσίαν, αἰδῶ, εἶναι ἢ δὲν εἶναι ὑποκρισία νὰ ἰσχυρίζεται ἡ σύνταξις τῆς «Ραδιοτηλεοράσεως» ὅτι περιφρουρεῖται ἡ ἠθικὴ; Ποῖος γονεὺς, ἔχων συνείδησιν τῆς ἀποστολῆς καὶ τῶν καθηκόντων του, δὲν ἀγωνιᾷ διὰ τὴν ἀπελαθὴν ἐπιτροπὴν εἰς τὴν φυγὴν τῶν παιδιῶν του τῶν ἀνηθικῶν ἐκπομπῶν ραδιοφώνου καὶ τηλεοράσεως; Ἄς μὴ λέγοιεν λοιπὸν, οἱ ἀρμόδιοι καὶ οἱ υπεύθυνοι τὸ σκότος φῶς. Ἄς ἐμολογήσων ἐν εὐλαρίειᾳ, ὅτι πολλὰ ἐκπομπὰὶ

εἶναι σκότος καὶ ὥς ληρθοῦν μέτρα, ὥστε ραδιοφώνον καὶ τηλεόρασις νὰ ἐκπέμπουν φῶς.

(Περιοδ. Σταυρός)

ΚΑΤΑΝΤΑ ΑΠΙΣΤΕΥΤΟΝ

Εἶναι γνωστὸν ὅτι ἡ Ὁρθόδοξος πίστις εἶναι ἀνεγκωμισμένη ἀπὸ τὸ Σύνταγμα ὡς ἡ ἐπίσημος θρησκεία τοῦ Κράτους. Ἀλλὰ τί συμβαίνει; Ἐνῶ τὰ χιλιαστὰ καὶ ἄλλα ἀντορθόδοξα βιβλία καὶ φυλλάδια χάρις εἰς τοὺς ἔξωθεν ἀρθρόνους χρηματικούς πόρους, διαδίδονται δωρεάν ἢ ἀντὶ εὐτελεστάτης τιμῆς, τὰ καθαρῶς Ὁρθόδοξα διαφωτιστικά καὶ οἰκοδομικὰ βιβλία ἀντιμετωπίζουσιν σοβαράς δυσκολίας διὰ τὴν κυκλοφοσίαν.

Συγκεκριμένως ἔγραψε πρὸ ἡμερῶν ἡ «Ἐστία» ὅτι «συμφώνως πρὸς τὸ περὶ τύπου Ν.Α. 346)69 οἱ ἐκάστοτε ὑποπιογὰὶ Τύπου καὶ Οἰκονομικῶν δέον, ὅπως ἐπιτρέπουσιν τὴν ἐπὶ ἀτελῶς εἰσαγομένου χάρτου ἐκτύπωσιν ἐντύπων ἐξυπηρετούντων ἐθνικούς καὶ κοινωνικούς σκοπούς, μετὰ σύμφωνον γνώμην τῆς Ἐπιτροπῆς χάρτου ἢ ὁποῖα λαμβάνει ὑπ' ὄψιν καὶ τὴν τιμὴν πωλήσεως τῶν ἐντύπων τούτων.

Πληροφορούμεθα ὅμως ὅτι ἡ ἀνωτέρω Ἐπιτροπὴ ἀπέρριψε σχετικὰ αἰτήματα, μολοντά ἐπρόκειτο διὰ βιβλία ἀντιχιλιαστικά, ἀντιμωρειακά, ἀντικαμμουνιστικά, ὡς καὶ δι' ἐκλαϊκευμένας ἐφημερίδας τῆς Ἀγ. Γραφῆς—ἡτοι βιβλία κατ' ἐξοχὴν ἐθνικοῦ καὶ χριστιανικοῦ περιεχομένου, τὰ ὁποῖα ἐπὶ πλέον διατίθενται εἰς λίαν χαμηλὰς τιμὰς, ὥστε ἡ ἀγορὰ τῶν νὰ εἶναι προσετὴ εἰς τὰ εὐσπύτερα λαϊκὰ στρώματα. Ὁμολογοῦμεν ὡς ἐκ τούτου ὅτι δὲν ἀνταλαμβάνομεθα τὴν ἐν προκειμένῳ πολιτικὴν τὸν λόγον. Διότι καθ' ἡν στιγμήν κατὰ χιλιάδας ἐκδίδονται διάφορα ἐντυπα φθοροποιοῦ περιεχομένου χρηματοδοτούμενα ἀπὸ ὑπόπτους πηγὰς, ἀποτελεῖ τὴν χειροτέραν ἀντινομίαν τὸ ἐπίσημον κράτος νὰ ἀνῇται τὴν συνδρομὴν του διὰ τὴν ἐπὶ ἀτελούς χάρτου ἐκτύπωσιν ἐντύπων ἐξυπηρετούντων τὸ Ἔθνος καὶ τὴν Ὁρθοδοξίαν.

Ὅντως τὸ πρᾶγμα ἐὰν οὕτως ἔχη καταντᾷ ἀπίστευτον.

Ἀναυοίνωσις

Φέρομεν εἰς γνῶσιν τῶν Ἱερῶν Ναῶν καὶ τῶν πιστῶν, ὅτι διὰ πᾶν ζήτημα οἰκονομικῆς φύσεως δέον θεωρεῖται ἀπευθύνονται εἰς τὸν Οἰκονομικὸν Σύμβουλον - Ἐλεγκτὴν τῆς καθ' ἡμᾶς Ἐκκλησίας κ. Θεόδωρον Μαριόλην, ἐν τοῖς Γραφείοις ἡμῶν, Κάνιγγος 32, τηλ. 628.280.

Ἐκ τοῦ Γραφείου τῆς Ι. Συνόδου

Σεχονότα και ΚΡΙΣΕΙΣ

Ἀνακοίνωσις

Φέρομεν εἰς γνῶσιν εἰς τὸ Χριστεπώνυμον πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ., ὅτι τὴν 14ην Ὀκτωβρίου π.ῆμ. ἡμέραν Κυριακὴν 27ην Ὀκτωβρίου (ν. ἡμ.) θὰ ἐορτάσωμεν τὰ 50 ἔτη τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος 1924 - 1974 ἀπὸ τῆς ἐπαρότου μετορρυθμίσεως τοῦ ἡμερολογίου.

Ὅθεν προτρεπόμεθα ὅπως προσέλθει εἰς τὴν ὡς ἂν ἐόρτιον ἐκδήλωσιν, ἣτις θὰ τελεσθῇ περὶ ὥραν 5 - 7 μ. μ. εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ Περιστερίου Λεωφορεῖα Κηπουπόλεως Στάσις Βλάχου ὁδὸς Τριπτολαίμου καὶ Ταυτάλου. Ἀφετηρία ὁδ. Ζήνωνος, πλησίον Ὀμονοίας.

ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ

Τὴν 1 τοῦ μηνὸς ἡμέραν Πέμπτην ἐορτὴν τῶν Ἁγίων Αναργύρων πανηγυρίζουν οἱ Ἱ. Ναοὶ 1) Ἐλευσίνος 2) Παρεκκλησίαν Ἐπαγγελιστρίας Καραβᾶ 3) Δομολόφης 4) Αἰγίνης 5) Ρεθύμνου Κρήτης καὶ 6) Ποταμῆς Θάσου.

Τὴν 8 ἡμέραν Πέμπτην ἐορτὴν τῶν Παμμεγίστων Ταξιαρχῶν Μιχαὴλ καὶ Γαβριὴλ πανηγυρίζουν 1) Ἱ. Μονὴ Σπάτων 2) Ἱ. Ναὸς Ν. Ἡρακλείου καὶ 3) Ἱ. Ν. Νεμέας.

Τὴν 9 ἡμέραν Παρασκευὴν ἐορτὴν τοῦ Ἀγ. Νεκαρίου πανηγυρίζουν 1) τὸ παρεκκλήσιον τοῦ Ἀγ. Ἀνδρέου Περιστερίου 2) Ἱ. Ν. Ἀχαρνῶν (Μενιδίου).

Τὴν 11 ἡμέραν Κυριακὴν ἐορτὴν τοῦ Ἀγ. Μιχαὴλ πανηγυρίζουν 1) Ἱ. Μ. Παλαιάς 2) Ἱ. Μ. Ἀνθοῦσης 3) Ἱ. Ν. Βαλίων.

Τὴν 13 ἡμέραν Τρίτην ἐορτὴν τοῦ Ἀγ. Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου πανηγυρίζει ὁ Ἱ. Ν. Ἀνω Γλυφάδα (Γηροκομίου).

Τὴν 14 ἡμέραν Τετάρτην ἐορτὴν τοῦ Ἀγ. Ἀποστόλου Φιλίππου καὶ Νεομάρτυρος Κωνσταντίνου τοῦ Ὁσίου πανηγυρίζουν οἱ Ἱ. Ν. 1) Πειραιῶς καὶ 2) παρεκκλήσιον Ἐπαγγελιστρίας Κοροδαλλοῦ.

Τὴν 21 ἡμέραν Τετάρτην ἐορτὴν τῶν Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου πανηγυρίζουν αἱ Ἱ. Μοαὶ 1) Μεγάρων καὶ 2) Κουβαρά.

Τὴν 25 ἡμέραν Κυριακὴν ἐορτὴν τῆς Ἀγ. Μ. Λιζατερίνης πανηγυρίζουν 1) ὁ Ἱ. Ν. Πατησίων καὶ 2) ἡ Ἱ.Μ. Θερμοπυλῶν.

Τὴν 30 ἡμέραν Παρασκευὴν ἐορτὴν τοῦ Ἀγ. Ἀποσ. Ἀνδρέου πανηγυρίζει ὁ Ἱ. Ναὸς Περιστερίου.

ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ

Φέρομεν εἰς γνῶσιν τῶν ἐδλαβεστάτων ἀδελφῶν ἡμῶν ὅτι τὴν 8ην Νοεμβρίου ἐορτὴν τῶν Ἀγ. Ταξιαρχῶν πανηγυρίζει ὁ Ἱερός Ναὸς Ἀγίων Ταξιαρχῶν Ν. Ἡρακλείου, περιοχὴ Κανατίτσας.

Ἀφ' ἐσπέρας θὰ φα'λῃ Μέγας Ἑσπερινὸς μετ' ἀρτοκλασίας καὶ τὴν ἐπομένην ἡ Θεία Λειτουργία παρουσία τοῦ Μοναχολογίου κ.κ. Ἀδελφότητος. Ἐπίσης θὰ τεθῇ εἰς προσκόνημα ἡ θαυματουργὸς εἰκὼν τῆς Παναγίας τῆς Σενιάς, ἡ ὁποία μᾶς ἐνηργέτησε πολλὰς μετὰ θαύματά της. Προσκαλοῦνται οἱ εὐσεβεῖς Γυήσιοι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ ὅπως τιμῇσιν διὰ τῆς παρουσίας των τὴν Ἱεράν πανήγυριν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ μας.

ΤΟ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΝ ΣΤΕΜΒΟΤΑΙΟΝ

Λεωφορεῖα : Ν. Ἡρακλείου 120 Στάσις Σίδερα.

Λεωφορεῖα: Κάτω Κηφισιάς 57 ἢ Μεταμορφώσεως 59 Στάσις Βλάχου.

Λεωφορεῖα Κάτω Πεύκης 155 Στάσις 1η Κανατίτσας.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Παρακαλοῦνται οἱ ἀποστέλλοντες χρηματικὰς ἐπιταγὰς, ὅπως ἀπαραιτήτως ἀναφέρωσι τὸν σκοπὸν διὰ τὸν ὁποῖον προορίζονται τὰ ἀποστελλόμενα χρήματα.

(Ἐκ τῶν Γραφείων)